

HØRINGSNOTAT

Resumé og kommentarer til hørings svar vedrørende forslag til lov om ændring af lov om arbejdsskadesikring og forskellige andre love (Aftale om et forbedret arbejdsskadesystem og lettere adgang til erstatning i forbindelse med vold på arbejdspladsen)

J.nr. 2023-4893

UE
CTY

Indledning

I september 2022 blev der indgået en politisk aftale mellem den daværende regering (Socialdemokratiet) og Venstre, Socialistisk Folkeparti, Radikale Venstre, Det Konservative Folkeparti, Danmarksdemokraterne, Dansk Folkeparti, Nye Borgerlige, Liberal Alliance og Alternativet om et forbedret arbejdsskadesystem. Moderaterne har tilsluttet sig aftalen. Som en del af udmøntningen af den politiske aftale har et udkast til lov om ændring af arbejdsskadesikringsloven og forskellige andre love været sendt i høring i perioden fra d. 10. maj 2023 til 9. juni 2023.

Lovforslaget har været sendt i høring til følgende myndigheder, organisationer m.v.:

Advokatrådet, Advokatsamfundet, Akademikernes Centralorganisation, Ankestyrelsen, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, Arbejdsmarkedets Tillægspension, Bedre Psykiatri, Borger- og Retssikkerhedschefen i, Business Danmark, Børne- og kulturchefforeningen, Børne- og Ungdomspædagernes Landsforbund (BUPL), Børne- og Ungdomspædagernes Landsforbund (BUPL) – Lederforening, Børnerådet, Børns Vilkår, Centralorganisationernes Fællesudvalg (CFU), CEPOS, Cevea, Contea (skiftet navn til NORTH), Daginstitutionernes Lands-Organisation (DLO), Dahlberg, Danmarks Statistik, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk byggeri, Dansk Center for Undervisningsmiljø, Dansk Erhverv, Dansk Industri, Dansk Skoleforening for Sydslesvig, Dansk Metal, Dansk Socialrådgiverforening, Dansk Psykolog Forening (DP), Dansk Sygepleje Selskab (DASYS), Dansk sygeplejeråd, Danske Advokater, Danske Fodterapeuter, Danske Fysioterapeuter, Danske Handicaporganisationer (DH), Danske Patienter, Danske Rederier, Danske Regioner, Danske Seniorer, Danske Skoleelever, Danske Undervisningsorganisationers Samråd, Danske Ældreråd, Danmarks Frie Fagforening, Danmarks Lærerforening, Danmarks Private Skoler – grundskoler & gymnasier, Danmarks Vejlederforening, Datatilsynet, De Anbragtes Vilkår, Den danske Aktuarforening, Det Centrale Handicapråd, Det Faglige Hus, Det Kriminalpræventive Råd, De private sociale tilbud (LOS), Deutscher Schul- und Sprachverein für Nordschleswig, Direktoratet for Kriminalforsorgen, Efterskoleforeningen, Er-

hvervsstyrelsen, Ergoterapeutforeningen (Etf), EVA - Danmarks Evalueringsinstitut, FABU, Fagbevægelsens Hovedorganisation, Faglige Seniorer, Fagligt Fælles Forbund (3F), FGU Danmark, Finans Danmark, Finansforbundet, Finanssektorens Arbejdsgiverforening, FOA, Foreningen af Døgn og Dagtilbud for udsatte børn og unge (FADD), Foreningen af Fængselsinspektører og Vicefængselsinspektører, Foreningen af Interne Revisorer, Foreningen af katolske skoler i Danmark, Foreningen af Kommunale Social-, Sundheds- og Arbejdsmarkedschefer i Danmark (FSD), Foreningen af Kristne Friskoler, Foreningen af Speciallæger (FAS), Foreningen Danske Revisorer, Foreningen for Forældre til Elever i Fri- og Privatskoler, Foreningen Frie Fagskoler, Forhandlingsfællesskabet, Forsikringsforbundet, Forsikring & Pension, Forsikringsmæglerforeningen, Forældrenes Landsorganisation (FOLA), Frie Funktionærer, Frie Skolers Lærerforening, Frivilligrådet, Friskolerne, FSR – Danske Revisorer, Fængselsforbundet, GLS-A, HK, IDA, Justitia, KL, Kooperationen – Danmarks Kooperative arbejdsgiver- og interesseorganisation, Kraka, Kriminalforsorgsforeningen, Kristelig Arbejdsgiverforening, Kristelig Fagforening (krifa), Landbrug & Fødevarer, Landsforeningen for Kvindekrisecentre (LOKK), Landsforeningen for VæreSteder, Landsforeningen for Arbejdsmiljø og Arbejdsskadede, Landsforeningen for sociale tilbud (LOS), Landsforeningen for Socialpædagoger, Landsorganisationen Danske Daginstitutioner (LDD), Landsamråd for PPR-chefer, Landsskatteretten, Lederne, LEV, Lilleskolerne, Lægeforeningen, Lærernes Centralorganisation, Modstrøm - Foreningen for FGU-elever og unge omkring FGU, Netværket for kostafdelinger, Offentligt Ansattes Organisationer, Plejefamiliernes Landsforening (PLF), Producentforeningen, Rådet for Socialt Udsatte, Sammenslutningen af boformer for hjemløse i Danmark (SBH), Sammenslutningen af Steinerskoler i Danmark, Sammenslutningen af Unge Med Handicap, Sedgwick Leif Hansen, Selveje Danmark, Selvejende og private institutioners forening (Spifo), SIND - Landsforeningen for psykisk sundhed, Sjældne Diagnoser, Skatteankesforvaltningen, Skatteforvaltningen, Skole og Forældre, Skolelederforeningen, SMVdanmark, Socialstyrelsen, Socialtilsynet Hovedstaden (Frederiksborgs Kommune), Socialtilsynet Midt (Silkeborg Kommune), Socialtilsynet Nord (Hjørring kommune), Socialtilsynet Syd (Faaborg-Midtfyn Kommune), Socialtilsynet Øst (Holbæk Kommune), Socialpædagogernes Landsforbund, SRF Skattefaglig Forening, TAMU Sekretariatet, Tandlægeforeningen, Udbetaling Danmark, Uddannelsesforbundet, Uddannelseslederne, Ungdomsskoleforeningen, Ungdomsudannelsernes Vejlederforening, Willis Towers Watson, Yngre Læger, Ældresagen.

Der er modtaget høringsvar fra: Akademikernes Centralorganisation, Ankestyrelsen, Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, Børne- og Kulturchefforeningen, Dansk Arbejdsgiverforening, Danske Advokater, Danske Regioner, Datatilsynet, Den Danske Aktuarforening, Det Faglige Hus, Direktoratet for Kriminalforsorgen, Erhvervsstyrelsen, Fagbevægelsens Hovedorganisation, Finanssektorens Arbejdsgiverforening, Forsikring & Pension, Friskolerne, KL, Landsforeningen for sociale tilbud (LOS), Landsforeningen for Socialpædagoger, Lederne, NORTH, Socialpædagogernes Landsforbund, Socialtilsyn Nord og Udbetaling Danmark (UDK).

Følgende har meddelt, at de ikke har bemærkninger til lovforslaget: Børne- og Kulturchefforeningen, Datatilsynet, Den Danske Aktuarforening, Direktoratet for Kriminalforsorgen, Friskolerne og Socialtilsyn Nord.

Der er derudover modtaget høringsvar fra Soldaternes Fagforening (HKKF), JFR Law, Kommunale Velfærdschefer, Malerforbundet og Soldaterlegatet.

Nedenfor gennemgås de væsentligste punkter i de modtagne høringssvar. Beskæftigelsesministeriets bemærkninger er angivet i kursiv. De fuldstændige høringssvar er sendt til Beskæftigelsesudvalget.

Det bemærkes, at der i forhold til høringsudgaven af lovforslaget af 10. maj 2023 er foretaget visse redaktionelle og lovtekniske ændringer af udkastet til lovforslaget.

Generelle bemærkninger

Dansk Arbejdsgiverforening (DA) og Lederne bemærker, at aftalen samlet vil bidrage til et mere enkelt arbejdsskadesystem og vurderer, at tiltagene samlet set vil have en positiv effekt på sagsbehandlingstiderne. Fagbevægelsens Hovedorganisation (FH) bemærker, at aftalen indeholder vigtige forbedringer for skadelidte. Forsikring & Pension (F&P) bemærker, at det nye fokus i aftalen om at sikre tilskadekomne en bedre tilknytning er positivt. Det Faglige Hus bemærker, at der er lavet et grundigt og gennearbejdet lovforslag, og at de er positivt indstillet over for en tiltrængt revision af loven. Danske Advokater er overordnet positive over for lovforslagets målsætninger. Dog udtrykker Danske Advokater bekymring for, at lovforslaget er udarbejdet uden forudgående udvalgsarbejde med en bred sammensætning af eksperter på området og finder det retssikkerhedsmæssigt problematisk. DA og Lederne er overordnet bekymret for, at aftalen eller implementeringen ikke ses at give endeligt svar på de store udfordringer, som arbejdsskadesystemet står overfor, herunder at sagsbehandlingstiden de senere år har været støt stigende. DA og Lederne betragter aftalen og implementeringen alene som et første skridt på vejen mod et bedre og mere enkelt system. I den forbindelse henvises der til, at der i regi af Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings (AES) bestyrelse allerede arbejdes med en bred vifte af forslag til yderligere forbedringer af sagsbehandlingstiden i AES og arbejdsskadessystemet. Som en del af aftalen udarbejder AES' bestyrelse en redegørelse, der skal pege på mulige forbedringspotentialer i forhold til nedbringelse af sagsbehandlingstiderne.

DA og Lederne bemærker, at det er vigtigt, at tiltagene løbende monitoreres og evalueres med fokus på at få viden om, hvorvidt de skridt, der tages for at forenkle og forkorte sagsbehandlingstiderne, får den tilsigtede effekt. Denne viden skal være databaseret. DA og Lederne ønsker, at hele aftalen monitoreres løbende og evalueres 3 år efter ikrafttræden.

FH bemærker, at det er forbundet med nogen usikkerhed, om de konkrete lovinitiativer, der er lagt op til, vil medføre iøjnefaldende forbedringer ift. tilknytning til arbejdsmarkedet, sagsbehandlingstid og øget erstatningsniveau.

F&P, Landsforeningen for Socialpædagoger og Danske Advokater bemærker ligeledes, at det er tvivlsomt, om lovforslaget vil bidrage til at nedbringe sagsbehandlingstiderne. Landsforeningen for Socialpædagoger bemærker, at det er vanskeligt at genfinde intentionerne fra aftaleteksten, mens Malerforbundet bemærker, at lovforslaget ikke er en gevinst for de arbejdsskadede, idet forbedringerne vil komme meget få til gode, for eksempel uddannelsesgodtgørelsen.

Beskæftigelsesministeriets bemærkninger

Det er Beskæftigelsesministeriets vurdering, at arbejdsskadeaftalen indeholder en række initiativer, der tilsammen forbedrer sagsbehandlingstiderne. Herudover bemærkes det, at aftalen ligeledes indeholder en række initiativer, der skal medvirke til et forbedret erstatningssystem og bedre tilknytning af tilskadekomne

Det fremgår videre af aftalen, at udviklingen og implementeringen af aftalen vil blive fulgt løbende med henblik på at drøfte yderligere initiativer, hvis der er behov herfor, samt at aftalekredsen tre år efter ikrafttrædelse af aftalen vil drøfte en status for aftalens initiativer og påvirkningen af sagsbehandlingstiden og arbejdsmarkedstilknytning.

Beskæftigelsesministeriet bemærker endvidere, at det fremgår af aftalen, at der er nedsat en teknisk arbejdsgruppe om arbejdsmarkedstilknytning og koordinering mellem aktører i arbejdsskadesager, der skal pege på mulige yderligere tiltag, samt at AES's bestyrelse i forlængelse af aftalen skal aflevere en redegørelse om forhold af betydning for sagsbehandlingstiden, der skal pege på mulige forbedringspotentialer. Dette arbejde har til formål at pege på mulige senere justeringer af arbejdsskadeområdet.

Ift. bemærkningen om, at lovforslaget er skrevet uden forudgående udvalgsarbejde, bemærker Beskæftigelsesministeriet, at der inden de politiske forhandlinger var nedsat en teknisk arbejdsgruppe med deltagere fra arbejdsmarkedets parter, der havde til formål at sikre et grundlag for de politiske forhandlinger. Herudover er der indhentet teknisk bistand fra AES og Ankestyrelsen i forbindelse med udarbejdelsen af lovforslaget.

Danske Advokater anfører, at § 23 i arbejdsskadesikringsloven bør ændres, så de svarer til en nylig ændring af § 26 a i erstatningsansvarsloven. Herved vil samboende søskende, voksne, udeboende børn og forældre til voksne, udeboende børn som udgangspunkt også kunne tilkendes godtgørelse til efterladte. Herudover foreslår Danske Advokater, at der sker ændring af § 17 a, stk. 4, således at der langt tidligere end efter gældende praksis skal træffes endelig afgørelse om erhvervsevnetab, selvom den tilskadekomne på afgørelsestidspunktet arbejder i et midlertidigt fleksjob.

Akademikerne og JFR Law beklager, at forslaget ikke medtager de omfattende problemer vedr. psykiske arbejdsskader, som i høj grad fortsat ikke anerkendes.

Akademikerne finder, at det er et alvorligt svigt, at lovforslaget ikke indeholder en forøgelse af erstatningssummer for arbejdsskader med varige mén. KL bemærker, at nedsættelsen af arbejdsskadeafgiften bør kunne ske før den 1. januar 2031. DA bemærker, at der kan drøftes en yderligere nedsættelse af afgiften, hvis der er elementer i aftalen, som viser sig dyrere for arbejdsgiverne end forventet.

F&P foreslår, at der indføres hjemmel til automatisk kapitalisering af erhvervsevnetabserstatning til og med 50 pct.

Beskæftigelsesministeriets bemærkninger

Beskæftigelsesministeriet bemærker, at lovforslaget udmønter den politiske aftale fra september 2022 og har haft aftalen som ramme. Ovenstående forslag om regel-

ændringer ligger uden for den politiske aftale og er allerede af den grund ikke indeholdt i nærværende lovforslag. Beskæftigelsesministeriet har noteret sig de konkrete forslag.

Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

Arbejdsmarkedets Erhvervs sikring (AES) forventer, at implementeringen af elementerne i lovforslaget vil medføre en udgift på 26-53 mio. kr. i 2023 og 2024 og skal finansieres via taksterne. Dette bemærkes også af Dansk Arbejdsgiverforening (DA).

DA vurderer, at selv om det fremgår af aftalen, at denne er udgiftsneutral for arbejdsgiverne, er antagelserne bag de økonomiske konsekvenser for de private arbejdsgivere usikre, og DA stiller sig derfor kritisk over for størrelsen af den forventede udgift på 70 mio. kr.

DA foreslår, at der som led i monitoreringen og evalueringen drøftes en yderligere nedsættelse af arbejdsskadeafgiften, hvis der er elementer i aftalen, f.eks. uddannelsesgodtgørelsesordningen, som viser sig at blive dyrere for arbejdsgiverne end forudsat i aftalen.

Forsikring & Pension anfører, at lovforslagets vedtagelse utvivlsomt vil føre til ikke ubetydelige præmiestigninger. Derfor er det nødvendigt, at der skabes hjemmel til, at forsikrings selskaberne kan hæve præmien uden at kunderne kan kræve at blive fritstillet.

Forsikring & Pension bemærker, at lovforslagets økonomiske bemærkninger fremstår uigennemskuelige, idet det alene er de samlede økonomiske og administrative konsekvenser fordelt på private og offentlige arbejdsgivere, der fremgår. Det er således som høringspart umuligt at forholde sig til de økonomiske og administrative konsekvenser af de enkelte dele af lovforslaget. F&P opfordrer derfor til, at de økonomiske bemærkninger udbygges fordelt på de enkelte forslag, herunder de forventede øgede erstatningsudgifter ved lovforslagets realisering.

Beskæftigelsesministeriets bemærkninger

Beskæftigelsesministeriet bemærker, at AES har opdateret de tidligere skøn vedrørende implementeringsomkostninger ifm. den eksterne høring, og at de opdaterede skøn er indarbejdet i lovforslagets økonomiske bemærkninger. Den samlede udgiftsvirkning for arbejdsgiverne med de nye skøn vil være lavere end forudsat i aftaleøkonomien.

Der er ved opgørelsen af de økonomiske konsekvenser ved lovforslaget tale om skøn, hvorfor økonomien er behæftet med en væsentlig usikkerhed. Det skal særligt ses i lyset af, at uddannelsesgodtgørelsesordningen er en helt ny ordning samt den lange tidshorisont for indfasningen af lovforslaget. Beskæftigelsesministeriet anerkender, at en justering af uddannelsesgodtgørelsesordningen kan være rimelig, såfremt den udvikler sig markant anderledes end forudsat. Beskæftigelsesministeriet bemærker, at der i aftaleteksten fremgår, at aftalekredsen årligt vil få en status for fremdriften i implementeringen af initiativerne i aftalen samt status for sagsbehandlingstider og tilskadekomnes tilbagevenden til arbejdsmarkedet.

Til bemærkningerne om muligheder for præmieforhøjelse bemærkes, at det fremgår af § 89 i arbejdsskadesikringsloven, at en sikringspligtig forsikringstager ikke kan opsig en forsikring på grund af en forhøjelse af præmien, som alene er begrundet i en forøgelse af udgifterne, der er en følge af denne lov eller lov om social pension eller af ændringer af disse love. Bestemmelsen indebærer, at præmiestigninger som følge af lovforslaget ikke giver forsikringstagerne (arbejdsgiverne) mulighed for at blive fritstillet.

Beskæftigelsesministeriet har imødekommet ønsket om flere detaljer i afsnittet om økonomiske konsekvenser og tilføjet erstatningsudgifter for de to forslag, som hovedsagelig kan forklare udgiftsniveaue i lovforslaget.

Nyt formål om selvforsørgelse og tilknytning til arbejdsmarkedet

Dansk Arbejdsgiverforening (DA), Forsikring & Pension (F&P) og Lederne støtter, at arbejdsskadesystemet i videre udstrækning end i dag skal støtte tilskadekomne i at bevare tilknytningen til arbejdsmarkedet. DA og Lederne understreger dog samtidig, at arbejdsskadesystemet ikke skal være et parallelt beskæftigelsessystem, da den opgave ligger i kommunerne. Organisationerne mener, at der bør være større fokus på samarbejdet og koordineringen mellem kommuner og Arbejdsmarkedets Erhvervssikring (AES) i sagsbehandlingen, så fastholdelse af tilskadekomne og fremdrift i sagsbehandlingen understøttes. F&P peger på, at forsikringsbranchen har et betydeligt kendskab til de konkrete indsatser, der virker, og imødeser derfor, at branchen inddrages i det videre arbejde i forhold til den tekniske arbejdsgruppe, der er beskrevet i aftaleteksten.

Akademikerne (AC) anfører, at det bør præciseres, at lovens hovedformål fortsat er at tilkende erstatning, selv om formålsparagraffen tilføjes et formål om, at tilskadekomne kan bevare tilknytningen til arbejdsmarkedet samt forblive selvforsøgende.

Sedgwick Danmark A/S (Sedgwick) finder, at lovforslaget i højere grad bør afspejle behovet for en proaktiv proces og en tidlig indsats for at bevare tilskadekomnes beskæftigelse fremfor "kun" en ændret formålserklæring og bestemmelsen om uddannelsesstøtte.

Beskæftigelsesministeriets bemærkninger

Beskæftigelsesministeriet bemærker, at forslaget om en udvidelse af formålsbestemmelsen skal ses i sammenhæng med andre elementer i den politiske aftale om et forbedret arbejdsskadesystem, som har til formål at medvirke til at styrke tilskadekomnes fortsatte tilknytning til arbejdsmarkedet. Det drejer sig foruden forslaget om indførelse af en uddannelsesgodtgørelsesordning bl.a. om forslaget om, at offentligt ansatte med en arbejdsskade skal have bedre mulighed for at modtage en særlig behandling eller indsats, der skal understøtte pågældendes tilknytning til arbejdspladsen eller arbejdsmarkedet generelt. Derudover nedsættes en teknisk arbejdsgruppe, der bl.a. skal se på tiltag, som kan forbedre arbejdsmarkedstilknytningen for personer med en arbejdsskade.

Beskæftigelsesministeriet bemærker, at formålet med forslaget om en udvidet formålsbestemmelse i arbejdsskadesikringsloven alene at sikre, at arbejdsskadesystemet, herunder Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og Ankestyrelsen, ved administrationen af arbejdsskadesikringsloven har fokus på at understøtte, at tilskadekomne så vidt muligt vender tilbage til selvforsørgelse i ordinær beskæftigelse eller

bevarer så stor tilknytning til arbejdsmarkedet som muligt, hvis selvforsørgelse på ordinære vilkår ikke er muligt.

I forhold til bemærkningen om, at lovens hovedformål fortsat skal være at tilkende erstatning, kan Beskæftigelsesministeriet oplyse, at der ikke med forslaget lægges op til ændringer i lovens § 1, stk. 1, hvorefter formålet med loven fortsat er at yde erstatning og godtgørelse til tilskadekomne eller deres efterladte ved arbejds-skade.

Endelig vil Beskæftigelsesministeriet kvittere for F&P's tilsagn om at dele sit kendskab til konkrete indsatser, der virker, i det videre arbejde i forhold til den tekniske arbejdsgruppe.

Bemærkningerne giver ikke anledning til ændringer i lovforslaget.

Uddannelsesgodtgørelse

1. Generelle bemærkninger

Akademikerne, FH og Landsorganisationen for sociale tilbud støtter overordnet forslaget om uddannelsesgodtgørelse. Akademikerne og FH har dog nogle konkrete indvendinger til ordningen, som fremgår senere i høringsnotatet.

Arbejdsmarkedets Erhvervssikring (AES) anerkender det politiske ønske om at understøtte fastholdelse af de tilskadekomne på arbejdsmarkedet. AES har herudover afgivet en række forslag til præciseringer i lovtekst og lovbemærkninger af teknisk karakter med det formål at undgå tvivl og tvister.

Danske Advokater kan tilslutte sig ønsket om, at flere arbejdsskadede forbliver i arbejde, men vurderer, at forslagets effekt vil være begrænset.

Dansk Arbejdsgiverforening (DA) mener grundlæggende, at der er tale om en ordning, som indeholder en række meget problematiske incitamenter samtidig med, at der er en meget lille beskæftigelseseffekt af ordningen. DA er bekymret for, om blandt andet økonomi og målgruppe i ordningen vil skride. DA foreslår, at delen om uddannelsesgodtgørelse udskilles i en separat lov. DA foreslår, at evalueringen af ordningen skal ske efter 3 år i stedet for 10 år.

Det Faglige Hus foreslår, at ordningen med uddannelsesgodtgørelse indføres som forsøgsordning, ligesom ordningen i § 84 a. Eller at der afsættes flere midler til revalideringsområdet i stedet for ordningen med uddannelsesgodtgørelse.

Finanssektorens Arbejdsgiverforening og JFR Law er ikke tilhænger af uddannelsesgodtgørelsen.

Forsikring & Pension (F&P) bemærker, at det er godt, at der tænkes nyt i forhold til at få tilskadekomne borgere tilbage i job med uddannelsesgodtgørelse. De synes dog ikke, at løsningen er helt gennemtænkt og indeholder en del bureaukrati.

Beskæftigelsesministeriets bemærkninger

Beskæftigelsesministeriet bemærker, at aftalepartierne er enige om den foreslåede ordning med uddannelsesgodtgørelse, der skal understøtte, at tilskadekomne så

vidt muligt bliver selvforsørgende eller bevarer tilknytningen til arbejdsmarkedet efter en arbejdsskade. Beskæftigelsesministeriet finder det hensigtsmæssigt, at uddannelsesgodtgørelse med lovforslaget om den politiske aftale bliver en del af arbejdsskadesikringsloven. Det fremgår i øvrigt af aftalen, at aftalepartierne er enige om at følge implementeringen af ordningen tæt, så der kan foretages tilpasninger, hvis det er nødvendigt. Til brug herfor etableres et implementeringsforum med inddragelse af AES, fagforeninger, arbejdsgiverorganisationer, KL og forsikringsselskaber.

Beskæftigelsesministeren vil følge tilgangen til ordningen tæt og halvårligt orientere aftalepartierne om optag mv. Aftalepartierne er i den sammenhæng enige om at drøfte behovet for ændringer i ordningen, hvis tilgangen til ordningen afviger væsentligt fra det forudsatte.

Aftalepartierne er desuden enige om, at der er behov for en grundig evaluering, som kan tilvejebringe viden om virkningen af ordningen. Ordningen vil på den baggrund blive evalueret 5 år efter ikrafttrædelse for at vise, i hvor høj grad tilskadekomne fuldfører uddannelsen. I den forbindelse vil det også indgå om ordningen er finansieret på en hensigtsmæssig måde, herunder om beregningen af den gennemsnitlige statslige takst pr. deltager i ordningen stadig afspejler målgruppens sammensætning. Derudover evalueres ordningen efter 10 år med henblik på, om ordningen fører til øget beskæftigelse.

2. Målgruppen

Akademikerne, JFR Law og Sedgwick Danmark A/S (Sedgwick) finder, at kriteriet om minimums-mén på 10 pct. for at komme ind i ordningen bør udgå i forhold til uddannelsesgodtgørelse.

DA foreslår, at den indledende visitation i AES, skal ske på objektivi grundlag, og ikke skøns mæssige vurderinger.

F&P samt Sedgwick finder, at kravet om, at tilskadekomne skal være uden for beskæftigelse eller opsagt, hæmmer selskabernes arbejde med, at tilskadekomne kommer tilbage/fastholdes i ordinært job hos egen arbejdsgiver

FH, Landsforeningen for Socialpædagoger, Malerforbundet og Lederne synes at målgruppen er for snæver.

Beskæftigelsesministeriets bemærkninger

Beskæftigelsesministeriet bemærker, at det følger af aftalen om et forbedret arbejdsskadesystem, at målgruppen for ordningen er afgrænset til tilskadekomne med en forventet méngrad på mindst 10 procent, som ikke er i arbejde, og som ikke længere kan varetage hidtidig jobfunktion. Grænsen på mindst 10 pct. mén skyldes, at kun ca. halvdelen af alle tilskadekomne med en méngrad på mindst 10 pct. er selvforsørgende et år efter arbejdsskaden, og dette ser ikke ud til at rette sig over tid. Den i lovforslaget foreslåede målgruppe for ordningen, herunder de skøns mæssige kriterier for at komme ind i ordningen ligger inden for rammerne af det aftalte.

Beskæftigelsesministeren vil følge tilgangen til ordningen tæt og halvårligt orientere aftalepartierne om optag mv. Aftalepartierne er i den sammenhæng enige om

at drøfte behovet for ændringer i ordningen, hvis tilgangen til ordningen afviger væsentligt fra det forudsatte.

3. Behandling af sagerne

Ankestyrelsen foreslår, at det af hensyn til de tilskadekomnes retssikkerhed kan overvejes, om Arbejdsmarkedets Erhvervssikring burde have pligt til at træffe afgørelse om uddannelsesgodtgørelse i alle sager med en méngrad på 10 procent eller derover.

Beskæftigelsesministeriets bemærkninger

Beskæftigelsesministeriet bemærker, at det ikke vil være relevant at træffe afgørelse om uddannelsesgodtgørelse i alle sager med en méngrad på 10 pct. eller derover. Lovforslaget indeholder derfor de nærmere kriterier for, hvornår det er relevant at visiterer tilskadekomne til uddannelsesgodtgørelse, herunder bl.a., at man skønnes fremover ikke at kunne anvende sin erhvervsmæssige uddannelse eller varetage et arbejde inden for tidligere arbejdsområder. Beskæftigelsesministeriet vurderer, at det vil være uhensigtsmæssigt at pålægge AES at træffe afgørelse om uddannelsesgodtgørelse i de tilfælde, hvor det ikke vil være relevant.

Danske Advokater, DA og Lederne udtrykker bekymring for, at ordningen vil medføre en forlænget sagsbehandlingstid og et øget behov for ressourcer i AES.

DA, Det Faglige Hus og Lederne fremhæver, at det er kommunerne, der har kompetencerne, ressourcerne og opgaven i forhold til revalidering og fastholdelse af borgere på arbejdsmarkedet og at der kan være uhensigtsmæssigheder, ved at pålægge AES sådanne opgaver. DA mener, at administrationen af ordningen bør ligge i kommunalt regi.

F&P finder det uheldigt, at administrationen af ordningen primært skal ligge i AES, og at forsikringsbranchen ikke er blevet tænkt ind i forhold til visitering m.v. F&P foreslår, at der skabes hjemmel til, at forsikringsbranchen kan få en aktiv rolle i administrationen af uddannelsesgodtgørelsen.

KL vurderer, at der er tale om nye opgaver for jobcentrene, som kan blive ganske ressourcekrævende. KL bemærker, at der med ordningen sker en knopskydning i forhold til de mange uddannelsesordninger på beskæftigelsesområdet. KL og Kommunale Velfærdschefer foreslår, at man i stedet overvejer at ændre i en af de allerede eksisterende ordninger i beskæftigelsesområdet.

Lederne finder det vigtigt, at der hurtigt træffes afgørelse om anerkendelse og størrelsen af det varige mén, så muligheden for at påbegynde i en kompetencegivende uddannelse iværksættes hurtigst muligt efter skadens indtræden.

Sedgwick foreslår, at opgaven med at identificere de korrekte sager lægges på forsikringsselskaberne i stedet for AES eller jobcentrene.

Beskæftigelsesministeriets bemærkninger

Beskæftigelsesministeriet bemærker, at det fremgår af Aftalen om et forbedret arbejdsskadesystem, at AES skal varetage visitationen til ordningen, bl.a. på baggrund af en vurdering fra kommunen af, at tilskadekomne med uddannelsen kan varetage et ustøttet job på et område med gode beskæftigelsesmuligheder. I

kommunens dialog med borgeren skal den tilskadekomne som i dag også vejledes om mulighederne i den almindelige beskæftigelsesindsats og alternative veje tilbage i job, fx via løntilskud eller virksomhedspraktik. Lovforslagets opgavefordeling mellem AES og kommunerne er i overensstemmelse med dette punkt i aftalen.

Det fremgår i øvrigt af aftalen, at aftalepartierne er enige om at følge implementeringen af ordningen tæt, så der kan foretages tilpasninger, hvis det er nødvendigt. Til brug herfor etableres et implementeringsforum med inddragelse af AES, fagforeninger, arbejdsgiverorganisationer, KL og forsikringsselskaber.

F&P finder, at der er en ubeskrevet snitflade til arbejdsskadesager, som vil blive omfattet af forsøget med at flytte kompetencen til at træffe afgørelse om anerkendelse af arbejdsskader til udvalgte forsikringsselskaber.

Beskæftigelsesministeriets bemærkninger

Beskæftigelsesministeriet bemærker, at forsikringsselskaber, som fremover bliver omfattet af forsøg med at træffe afgørelser om anerkendelsesspørgsmålet, vil skulle videresende sagen til AES, hvis de vurderer, at der skal udmåles erstatning m.v. i sagen. Det omfatter også sager, hvor tilskadekomne potentielt kan være omfattet målgruppen for uddannelsesgodtgørelse. Det vil blive tydeliggjort i lovforslagets bemærkninger.

F&P bemærker, at det er afgørende for selskabernes vurdering af AES' afgørelse om uddannelsesgodtgørelse, at der skabes hjemmel til, at selskaberne generelt får adgang til "Se sag" for de skader, der ligger til grund for AES' afgørelse. Det omfatter tidligere ulykkessager og dermed potentielt set andre selskaber.

Beskæftigelsesministeriets bemærkninger

Beskæftigelsesministeriet vurderer, at forsikringsselskaberne ikke har behov for en øget adgang til sager i "Se sag" ud over de sager, som forsikringsselskaberne selv er part i. Eventuelle tidligere arbejdsskadesager, som indgår i de 10 pct. mén, ligger fast og vil ikke kunne påklages af det aktuelle forsikringsselskab. Hvis et forsikringsselskab i en konkret sag vurderer at have behov for oplysninger om en anden arbejdsskadesag på tilskadekomne, må forsikringsselskabet indhente de nødvendige oplysninger fra tilskadekomne. Spørgsmålet om, hvorvidt forsikringsselskaber har brug for at få adgang til flere sager i "Se sag" vil blive taget med i evalueringen af ordningen.

4. Ordningens indhold

AES foreslår en række tekstnære tekniske præciseringer i lovforslaget med det formål at gøre de foreslåede regler mere klare og derved undgå tvivl og tvister.

Beskæftigelsesministeriets bemærkninger

Beskæftigelsesministeriet bemærker, at de foreslåede præciseringer i et vist omfang er indarbejdet i lovforslaget. Der er alene tale om tydeliggørelse og præcisering af det foreslåede, som ikke indebærer indholdsmæssige ændringer. Bl.a. er de foreslåede regler om, hvordan uddannelsesgodtgørelsen skal finansieres, hvis der er tvivl om, hvilket forsikringsselskab, der skal afholde udgiften, gjort tydeligere, og det er tilføjet, at ministeren med hjemmel i én af de foreslåede bemyndigelsesbestemmelser vil fastsætte nærmere regler om det.

Danske Advokater og FH finder, at de foreslåede regler om tilskadekomnes tilbagebetaling af for meget udbetalt uddannelsesgodtgørelse er for omfattende og resourcekrævende.

Sedgwick finder, at betydningen af at have modtaget uddannelsesgodtgørelsen i god tro bør tydeliggøres i forhold til tilbagebetaling af for meget udbetalt godtgørelse.

Beskæftigelsesministeriets bemærkninger

Beskæftigelsesministeriet bemærker, at hensynet bag forslagene om, at AES skal følge op på, om tilskadekomne følger uddannelsen, og at tilskadekomne skal tilbagebetale for meget udbetalt uddannelsesgodtgørelse, er, at tilskadekomne ikke skal overkompenseres. Der er således tale om et højt godtgørelsesniveau på 83 pct. af tilskadekomnes tidligere årsløn, og det er derfor væsentligt at sikre, at tilskadekomne ikke modtager godtgørelsen uberettiget. Den foreslåede lovbestemmelse indebærer, at AES træffer afgørelse om, at tilskadekomne skal tilbagebetale uddannelsesgodtgørelse for perioder, hvor tilskadekomne har fået for meget udbetalt. Bestemmelsen er ikke afgrænset til tilfælde, hvor tilskadekomne har været i ond tro.

Danske Advokater og FH ønsker det præciseret, hvilke ydelser der fratrækkes i uddannelsesgodtgørelsen, bl.a. hvordan pensionsforsikring, tjenestemandspension eller tilskadekomstpension for tjenstemandsansatte evt. modregnes i godtgørelsen.

Beskæftigelsesministeriets bemærkninger

Beskæftigelsesministeriet bemærker, at lovforslaget indeholder en bemyndigelsesbestemmelse, hvorefter Beskæftigelsesministeriet vil fastsætte nærmere regler om, hvilke øvrige A- og B-indkomster der skal fradrages i uddannelsesgodtgørelsen. Det fremgår bl.a. af bemærkningerne til bestemmelsen, at formålet med reglerne vil være at undgå, at tilskadekomne overkompenseres i perioder med uddannelsesgodtgørelse. Udgangspunktet for reglerne vil være, at tilskadekomne samlet set ikke bør have en indkomst, der overstiger uddannelsesgodtgørelsen. Så hvis tilskadekomne har anden indtægt i perioden med uddannelsesgodtgørelse, vil den som udgangspunkt skulle fradrages. Der kan dog være indtægter, som det ikke er hensigtsmæssigt at fradrage. Det kan f.eks. være den erhvervsevnetabsstatning, som tilskadekomne i løbet af uddannelsen evt. får fastsat og udbetalt med tilbagevirkende kraft for perioden frem til uddannelsesstart og bruttoferiepenge. Reglerne vil blive fastsat efter drøftelser med AES.

Danske Advokater finder, at bemærkningerne til lovforslaget skaber en ikke ubetydelig usikkerhed, når deltagelse i ordningen på den ene side initieres af Arbejdsmarkedets Erhvervssikring (AES), men er frivillig for den tilskadekomne og på den anden side kan tillægges betydning ved vurderingen af erhvervsevnetabet. Danske Advokater opfordrer til, at bemærkningerne på dette punkt tydeliggøres.

Beskæftigelsesministeriets bemærkninger

Beskæftigelsesministeriet bemærker, at det følger af de gældende regler, at der ved bedømmelsen af tabet af erhvervsevne skal tages hensyn til tilskadekomnes muligheder for at skaffe sig indtægt ved sådant arbejde, som med rimelighed kan forlanges af den pågældende efter dennes evner, uddannelse, alder og muligheder for erhvervsmæssig omskoling og optræning. Det betyder, at der ved fastsættelsen af er-

hvervsevnetabet lægges vægt på, i hvilket omfang tilskadekomne udnytter sin resterhvervsevne. Denne vurdering vil fremover også komme til at omfatte tilskadekomnes muligheder for omskoling med uddannelsesgodtgørelse. Derfor fremgår det både af lovforslaget, at ordningen med uddannelsesgodtgørelse er frivillig for tilskadekomne, og at hvis tilskadekomne, der ikke deltager i uddannelsesgodtgørelse, heller ikke på anden måde udnytter sin resterhvervsevne, vil det kunne få betydning for udmålingen af erstatningen. Beskæftigelsesministeriet finder ikke anledning til at præcisere dette yderligere i bemærkningerne.

DA mener ikke, at der i ordningen skal være mulighed for at tage en videregående uddannelse og henviser til, at det af den politiske aftale fremgår, at det ”forventes at ordningen vil omfatte erhvervsuddannelser, erhvervsakademiuddannelser og professionsbacheloruddannelser”. DA anbefaler, at ordningen med uddannelsesgodtgørelsen afgrænses til alene at omfatte uddannelser taget i Danmark, da det bliver vanskeligt at kontrollere uddannelsesaktivitet på uddannelser taget i udlandet.

Beskæftigelsesministeriets bemærkninger

Beskæftigelsesministeriet bemærker, at det fremgår af den politiske aftale, at ”Det forventes, at det primært vil være erhvervsuddannelser, erhvervsakademiuddannelser og professionsbacheloruddannelser”. Erhvervsakademi- og professionsbacheloruddannelser er videregående uddannelser. Det følger således af aftalen, at det skal være muligt at tage en videregående uddannelse med uddannelsesgodtgørelse. Uddannelsesgodtgørelsen afgrænses ikke til uddannelser taget i Danmark af hensyn til EU-retten om fri bevægelighed. Det fremgår af lovforslagets bemærkninger, at hvis tilskadekomne ønsker at tage en udenlandsk uddannelse med uddannelsesgodtgørelse, vil det alene kunne ske, hvis det er muligt for kommunen at kontrollere, at der er tale om en uddannelse, som svarer til en dansk erhvervskompetencegivende uddannelse, inden for et område med behov for arbejdskraft i Danmark, og at tilskadekomne forventes at kunne gennemføre uddannelsen og varetage et ordinært job på almindelige vilkår i Danmark efter uddannelsen. Det forventes derfor, at uddannelser i udlandet kun vil kunne blive relevant i meget begrænset omfang.

DA går ud fra, at der er taget højde for situationen, hvor en tilskadekomnen modtager sygedagpenge, men fortsat er i et ansættelsesforhold, hvor arbejdsgiverne betaler løn, og hvor arbejdsgiveren således mister sygedagpengerefusion ved den tilskadekomnes overgang til uddannelsesgodtgørelse.

Beskæftigelsesministeriets bemærkninger

Beskæftigelsesministeriet bemærker, at det er en betingelse for at blive visiteret til uddannelsesgodtgørelse, at tilskadekomne ikke er i beskæftigelse. Tilskadekomne vil ikke kunne starte på en uddannelse med uddannelsesgodtgørelse, så længe vedkommende er i et ansættelsesforhold, heller ikke i en opsigelsesperiode. Den nævnte situation vil derfor ikke opstå. Ordningen med uddannelsesgodtgørelse skal ikke træde i stedet for beskæftigelse, men skal understøtte tilbagevenden til arbejdsmarkedet. Derfor foreslås ordningen alene at skulle gælde for personer, som er uden for beskæftigelse.

DA er imod forslaget om, at der vil kunne tilkendes uddannelsesgodtgørelse i sager, som er anmeldt inden lovens ikrafttræden, hvis tilskadekomne selv henvender sig. DA mener, at for at denne nye ordning skal fungere bedst muligt, så skal der være godt tid til forberedelse både i arbejdsskadesystemet og i kommunerne.

F&P bemærker, at forslaget om, at tilskadekomne, som får truffet afgørelse om mindst 10 pct. mén, og som ønsker det, kan indgå i ordningen, selvom arbejdsulykken er indtrådt før den 1. juli 2024 eller erhvervs sygdommen er anmeldt før den 1. juli 2024, kan have nogle uheldige og utilsigtede økonomiske konsekvenser for forsikringsselskaberne.

Beskæftigelsesministeriets bemærkninger

Beskæftigelsesministeriet bemærker, at formålet med ordningen er, at tilskadekomne kommer hurtigst muligt tilbage i job efter en arbejdsskade. Det er derfor hensigtsmæssigt, at tilskadekomne med sager fra før lovens ikrafttræden kan blive omfattet af ordningen, så de kan komme hurtigt i gang med en uddannelse efter lovens ikrafttræden. Det foreslås derfor, at i sager der er anmeldt før lovens ikrafttræden, og hvor AES efter lovens ikrafttræden træffer afgørelse om mén på mindst 10 pct. vil AES efter anmodning fra tilskadekomne kunne visitere til ordningen.

Det Faglige Hus udtrykker bl.a. bekymring for, om tilskadekomne risikerer at stå uden forsørgelse i en periode, hvis der klages over en afgørelse om uddannelsesgodtgørelse.

F&P ønsker, at der skal skabes hjemmel til, at der kan ske efterregulering/modregning i situationer, hvor der er udbetalt for meget godtgørelse i perioden, hvor en klage over uddannelsesgodtgørelse behandles i Ankestyrelsen. Alternativt skal klagesagsbehandlingen tilrettelægges, så disse klager har en form for fast track-ordning, fx ved en frist på 6 måneder for behandling i begge instanser, idet princippet om opsættende virkning fraviges.

Beskæftigelsesministeriets bemærkninger

Beskæftigelsesministeriet bemærker, at forslaget om, at tilskadekomne ikke skal tilbagebetale for meget udbetalt uddannelsesgodtgørelse for en periode, hvor en klage behandles i Ankestyrelsen, fastholdes. Hensynet bag forslaget er, at det er vigtigt, at tilskadekomne kommer hurtigt i gang med uddannelsen. Forslaget skal derfor ses i sammenhæng med forslaget om, at en klage over uddannelsesgodtgørelse ikke vil have opsættende virkning. Det betyder, at tilskadekomne vil kunne starte på uddannelsen og modtage uddannelsesgodtgørelse, mens klagen behandles. For at understøtte tilskadekomnes incitament til at starte hurtigt på uddannelsen foreslås det, at tilskadekomne ikke skal bære risikoen for at blive mødt af et tilbagebetalingskrav, hvis Ankestyrelsen kommer frem til at andet resultat end AES. Tilskadekomne risikerer dermed ikke at stå uden forsørgelse i en periode, hvis der klages over en afgørelse om uddannelsesgodtgørelse. Vedr. sagsbehandlingstiden for afgørelser af arbejdsskadesager i Ankestyrelsen er målsætningen for 2023 en maksimal gennemsnitlig sagsbehandlingstid på 20 uger, jf. Ankestyrelsens resultatplan. Aktuelt er den gennemsnitlige sagsbehandlingstid 18,8 uger (opgjort marts 2023). Beskæftigelsesministeriet finder, at det ligger uden for den politiske aftale at stille krav til Ankestyrelsen om en fast track-ordning i disse sager.

F&P ønsker det præciseret i bemærkningerne, at ny ret til uddannelsesgodtgørelse forudsætter, at der ikke er truffet endelig afgørelse om tab af erhvervsevne efter et tidligere ophør af uddannelsesgodtgørelse. F&P ønsker det præciseret, hvorvidt en person, der også tidligere har haft en arbejdsskade, hvor der har været både mén og erhvervsevnetab, kan visiteres til uddannelsesgodtgørelse i forhold til en ny skade, samt om der, i tilfælde af, at personen kan visiteres til uddannelsesgodtgørelse, skal

ske modregning i godtgørelsen for det tidligere erhvervsevnetab, så der ikke sker overkompensation.

Beskæftigelsesministeriets bemærkninger

Beskæftigelsesministeriet bemærker, at ønskerne om præcisering i lovbemærkningerne er imødekommet, så det er tydeliggjort, at en ny ret til uddannelsesgodtgørelse forudsætter, at der ikke efter et tidligere ophør af uddannelsesgodtgørelse på baggrund af samme skade er truffet endelig afgørelse om tab af erhvervsevne. Det er også tydeliggjort, at også tilskadekomne, der tidligere har haft en arbejdsskade, hvor der har været både mén og erhvervsevnetab, kan visiteres til uddannelsesgodtgørelse i forhold til en ny skade. De nærmere regler om, hvilke øvrige A- og B-indkomster, der skal fradrages i uddannelsesgodtgørelsen fastsættes efter drøftelser med AES i en bekendtgørelse, jf. nærmere herom i afsnit 4 om ordningens indhold.

FH finder det kritisabelt og antageligt i strid med EU-retten, at perioder med barsel indgår i begrænsningen på 48 måneders uddannelsesgodtgørelse.

Beskæftigelsesministeriets bemærkninger

Beskæftigelsesministeriet bemærker, at FH's bemærkning imødekommes med en justering af lovforslaget, så personer på barsel får mulighed for at forlænge uddannelsesgodtgørelsen efter de 48 måneder med en periode svarende til deres barselsorlov, dog højst indtil uddannelsen er afsluttet. I den forlængede periode vil tilskadekomne kunne få en nedsat takst af uddannelsesgodtgørelsen svarende til højeste sats på barselsdagpenge.

5. Sammenhængen mellem uddannelsesgodtgørelse og andre ydelser

Sedgwick finder, at der bør indsættes et andet krav i forhold til godtgørelsens ophør end ”indtil frem til pensionsalderen”. Uddannelsen bør give tilskadekomne en mulighed for at vende tilbage til arbejdsmarkedet og udnytte de kompetencer som opnås via uddannelsen.

Beskæftigelsesministeriets bemærkninger

Beskæftigelsesministeriet bemærker, at selv om uddannelsesgodtgørelse stopper ved folkepensionsalderen, er det ikke til hinder for, at personen vil kunne udnytte de kompetencer, som vedkommende har opnået gennem en uddannelse ved at påtage sig et arbejde. Personen kan vælge at arbejde efter folkepensionsalderen og opsætte pensionen, og fra 1. januar 2024 træder loven i kraft, hvorefter folkepensionens grundbeløb og pensionstillæg vil kunne udbetales uafhængigt af pensionistens indtægt ved personligt arbejde.

Udbetaling Danmark anfører, at de forstår forslagets § 18 c, stk. 5, således, at den omfatter alle tilfælde, hvor en tilskadekomne overgår til pension, herunder tilfælde, hvor en person efter at have fået gjort sin pension hvilende (og fået tilkendt uddannelsesgodtgørelse) efterfølgende anmoder om at få genoptaget udbetalingen. Hvis det er korrekt, finder Udbetaling Danmark, at bestemmelsen også bør omfatte tilfælde, hvor en førtidspensionist på gammel ordning overgår fra invaliditetsydelse (hvilende førtidspension) til førtidspension. Udbetaling Danmark peger på, at der derfor også bør henvises til førtidspensionsloven for personer, der har fået tilkendt førtidspension før 2003 og ikke kun lov om social pension.

Udbetaling Danmark er i tvivl om bestemmelsens anvendelsesområde, idet de specielle bemærkninger kun omtaler tidlig pension, men ud fra ordlyden af bestemmelsen antager Udbetaling Danmark, at den også vedrører førtidspension og seniorpension.

Udbetaling Danmark antager, at det er borgeren selv, der vil skulle underrette Arbejdsmarkedets Erhvervssikring om overgang til pension, og at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vil kunne kræve uddannelsesgodtgørelse tilbagebetalt for en periode, hvor tilskadekomne er overgået til pension, og vil i givet fald gerne have dette præciseret i de specielle bemærkninger.

Derudover har Udbetaling Danmark en tekstnær bemærkning til § 18, c, stk. 5, hvor der står ”tilkendelse af tidlig pension” i stedet for ”overgang til tidlig pension”.

Udbetaling Danmark oplyser, at de har lagt til grund, at det er Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, der skal standse udbetaling af uddannelsesgodtgørelse, når pensionsudbetaling påbegyndes. Udbetaling Danmark udtrykker videre, at de er i tvivl om håndteringen, såfremt pension udbetales med tilbagevirkende kraft for en periode, hvor der er udbetalt uddannelsesgodtgørelse. Udbetaling Danmark har forstået det således, at tilskadekomne skal oplyse om tilkendelsen af social pension, og at det vil være Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, der skal rette et tilbagebetalingskrav mod tilskadekomne med den konsekvens, at udbetaling af uddannelsesgodtgørelse indgår i indkomstgrundlaget indtil udbetalingen korrigeres.

Beskæftigelsesministeriets bemærkninger

Beskæftigelsesministeriets bemærker, at forslaget til § 18 c, stk. 5, vedrører social pension efter lov om social pension og dermed også seniorpension og førtidspension. Det vil sige, at bestemmelsen omfatter alle tilfælde, hvor en tilskadekomne overgår til pension. De specielle bemærkninger er tilrettet i overensstemmelse hermed, og der er indsat en henvisning til lov om højeste, mellemste, forhøjet almindelig og almindelig førtidspension m.v. Derudover er bestemmelsen korrigeret således, at det fremgår direkte af bestemmelsen, at tilskadekomne straks skal give besked til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring om overgang til social pension, og at udbetaling af uddannelsesgodtgørelse stoppes fra det tidspunkt, hvor tilskadekomne overgår til at modtage social pension. Lovbemærkningerne er uddybet i overensstemmelse hermed. Lovbemærkningerne er også uddybet i forhold til efterbetaling af pension og tilbagebetalingskrav, ligesom bemærkningerne til § 18 g, stk. 1, er tilrettet i overensstemmelse hermed.

Udbetaling Danmark peger i deres høringssvar på en række konkrete og praktiske problemstillinger, som de ønsker nærmere beskrevet i lovforslaget. Det drejer sig f.eks. om lovforslagets § 1, nr. 17, ad forslag til § 18 g, stk. 1, om forbuddet mod dobbelt forsørgelse. Der ønskes en nærmere præcisering af betydning af bestemmelsen i forhold til fleksydelse, f.eks. hvis personen er på uddannelsesgodtgørelse og herefter overgår til fleksydelse eller den omvendte situation. Skal der f.eks. gives afslag på fleksydelse i den første situation, skal fleksydelsen tilkendes, men udbetalingen sættes i bero indtil uddannelsesgodtgørelsen ophører, skal der ske fradrag i ydelsen, hvis der er sket dobbeltudbetaling og hvilken ydelse skal det ske m.v. Udbetaling Danmark stiller desuden konkrete og praktiske spørgsmål i forhold til personer, der opfylder barselslovens beskæftigelseskrav ved f.eks. at være elev i

lønnet praktik under perioden med uddannelsesgodtgørelse, eller ved at tage orlov fra studiet, melde sig ledige i a-kassen og stille sig til rådighed for arbejdsmarkedet forud for barselsfraværet.

Beskæftigelsesministeriets bemærkninger

Beskæftigelsesministeriet bemærker, at Udbetaling Danmark's bemærkninger er taget til efterretning, men de vurderes umiddelbart ikke at have betydning for lovforslaget og bemærkningerne hertil idet det vurderes at være mest hensigtsmæssigt at håndtere disse i forbindelse med udmøntningen. De ønskede præciseringer og spørgsmål vil derfor indgå i det videre arbejde med Udbetaling Danmark i relation til implementeringen af de nye regler i Udbetaling Danmarks administrative systemer. Det vil desuden være muligt at fastsætte nærmere administrative regler herom i den udstrækning, der må vise sig behov herfor.

Udbetaling Danmark finder det uklart om lovforslagets formuleringer om ”orlov, hvor der er ret til fravær efter barselsloven” skal forstås som ”fravær med ret til barselsdagpenge”.

Beskæftigelsesministeriets bemærkninger

Beskæftigelsesministeriet bemærker, at det fremgår klart af lovtæst og bemærkninger, at der ikke er tale om fravær med ret til barselsdagpenge men ret til fravær efter barselsloven.

Udbetaling Danmark bemærker, at det er uklart, om en tilskadekomne forælder, som afbryder sin uddannelse med uddannelsesgodtgørelse for at gå på orlov med ret til barselsdagpenge efter barselsloven for samme periode kan modtage både barselsdagpenge og erstatning for tab af erhvervsevne. Det er afgørende for Udbetaling Danmark at få oplyst, hvordan udbetaling af erstatning for tab af erhvervsevne eller uddannelsesgodtgørelse indberettes til Skattestyrelsens indkomstregister.

Beskæftigelsesministeriets bemærkninger

Beskæftigelsesministeriet bemærker, at forslaget ikke ændrer på, at tilskadekomne for samme periode kan modtage både midlertidig erstatning for erhvervsevnetab og barselsdagpenge. Det vil også kunne ske, i en periode, hvor tilskadekomne afbryder sin uddannelse med uddannelsesgodtgørelse for at gå på orlov med barselsdagpenge.

6. Erstatning efter uddannelsen

Danske Advokater finder, at der kan opstå fortolkningstvivel om, med hvilken grad af sandsynlighed den tilskadekomne skal bevise, at der kan være ret til erstatning for erhvervsevnetab efter endt uddannelse, for at få AES til at vurdere erhvervsevnetabet. Danske Advokater opfordrer derfor til, at bemærkningerne på dette punkt præciseres.

FH og Sedgwick Danmark A/S (Sedgwick) mener, at AES skal træffe afgørelse om erhvervsevnetaberstatning efter en uddannelse.

Forsikring & Pension og JFR Law er uenig i forslaget om 100 pct. erstatning, hvis der fortsat er erhvervsevnetab efter uddannelsen.

Beskæftigelsesministeriets bemærkninger

Beskæftigelsesministeriet bemærker, at det fremgår af aftalen om et forbedret arbejdsskadesystem, at efter uddannelsen vil tilskadekomnes erhvervsevnetab blive vurderet efter den tilskadekomnes nye muligheder og kompetencer på arbejdsmarkedet. Et eventuelt resterende erhvervsevnetab kompenseres med 100 pct. i stedet for den normale kompensation på 83 pct. Aftalepartierne er enige om, at kompensationsgraden på 100 pct. for et eventuelt resterende erhvervsevnetab er unik for uddannelsesgodtgørelsesordningen og skal bidrage til at gøre uddannelse attraktivt for de tilskadekomne.

Det forventes, at tilskadekomne efter endt uddannelse ikke vil have et tab af erhvervsevne, da forudsætningerne for at komme ind i ordningen bl.a., er at tilskadekomne med en erhvervskompetencegivende uddannelse forventes at få bedre indtjeningsmuligheder end uden uddannelsen. Det vurderes derfor uhensigtsmæssigt at pålægge AES at træffe afgørelse om erhvervsevnetab efter endt uddannelse i alle sager. Af hensyn til sagsmængden og sagsbehandlingstiden i AES foreslås det derfor, at AES alene skal tage stilling til erhvervsevnetab efter anmodning fra tilskadekomne, hvis tilskadekomne efter afsluttet uddannelse beder om dette og fremlægger dokumentation for, at der er en vis sandsynlighed for, at tilskadekomne fortsat har nedsat evne til at skaffe sig indtægt ved arbejde i forhold til før arbejdsskaden. Det præciseres i bemærkningerne, at det er en forudsætning, at de nye oplysninger giver en vis sandsynlighed for, at tilskadekomnes helbredsmæssige eller erhvervsmæssige forhold vil kunne føre til en afgørelse om erstatning for tab af erhvervsevne. I sådanne situationer vil tilskadekomne have krav på at få truffet afgørelse om tab af erhvervsevne.

7. Økonomi

F&P ønsker, at det bliver præciseret i bemærkningerne, hvilke tiltag AES skal udføre, som skal betragtes som en afgørelse og dermed medfører betaling af administrationsgebyr til AES. Alternativt, at der fastsættes ét fast gebyr for uddannelsesgodtgørelsessager.

Beskæftigelsesministeriets bemærkninger

Beskæftigelsesministeriet bemærker, at administrationsomkostningerne til sagsbehandlingen af uddannelsesgodtgørelsen vil indgå i de ordinære takster for sagsbehandling. Administrationsomkostningerne vil dermed ikke blive håndteret i et særskilt gebyr. Det er i øvrigt forventningen, at en afgørelse om uddannelsesgodtgørelse i de fleste tilfælde vil træde i stedet for en afgørelse om erhvervsevnetaberstatning, så antallet af afgørelser samlet set ikke øges væsentligt.

F&P bemærker, at det ikke fremgår af lovforslaget, om uddannelsesgodtgørelse indgår i det årlige beregningsgrundlag for arbejdsskadeafgift og arbejdsmiljøbidraget samt fordelingsgrundlaget af udgifter til uforsikrede. Dette ønskes præciseret i lovforslaget.

Beskæftigelsesministeriets bemærkninger

Beskæftigelsesministeriet bemærker, at der med lovforslaget ikke er lagt op til, at udgifterne ved uddannelsesgodtgørelsen vil skulle indgå i beregningsgrundlaget for arbejdsskadeafgiften og arbejdsmiljøbidraget.

KL forudsætter, at de økonomiske konsekvenser for kommunernes jobcentre i forhold til ordningen beregnes og vurderes i tilknytning til de kommende forhandlinger om lovforslagets samlede kommunaløkonomiske konsekvenser.

Beskæftigelsesministeriets bemærkninger

Beskæftigelsesministeriet bekræfter, at der i beregningerne af de økonomiske konsekvenser ved uddannelsesgodtgørelsesordningen er taget højde for de nye opgaver, kommunerne skal varetage.

AES bemærker, at det er vigtigt, at der er bestemmelser, der beskriver, hvordan finansiering skal håndteres internt i AES herunder de forskellige finansieringskilder, så det er klart og hjemlet. I den forbindelse forstår AES, at uddannelsesgodtgørelse falder ind under opgaver, som AES skal løse i henhold til bekendtgørelse af lov om den selvejende institution Arbejdsmarkedets Erhvervssikring § 2, stk. 1, altså de opgaver som økonomisk indgår i AES' sagsbehandling og ikke de opgaver, som AES skal løse i henhold til § 3 vedrørende udbetaling og finansiering af udgifter relateret til erhvervssygdomme (AES Udbetaling), og som indgår i den særskilte økonomi og finansiering, der er for dette område. I så fald bør det fremgå, hvornår en udgift relateret til uddannelsesgodtgørelse skal indgå i denne økonomiske enhed og finansieres under § 3.

Beskæftigelsesministeriets bemærkninger

Beskæftigelsesministeriet bemærker, at lovtæst og lovbemærkninger er præciseret, så det bliver tydeligere, hvordan finansieringen skal håndteres. Det bliver tydeliggjort, at AES løser opgaverne relateret til uddannelsesgodtgørelse i henhold til § 2, stk. 1, nr. 1, i lov om den selvejende institution Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, samt at udgifterne til uddannelsesgodtgørelse, ud over den statslige takst, finansieres efter de almindelige regler om finansiering af henholdsvis arbejdsulykkes- og erhvervssygdomssager. Det betyder bl.a., at Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings finansiering af udgifterne til uddannelsesgodtgørelse i sager om erhvervssygdomme sker efter de almindelige regler om finansiering heraf i § 3 i lov om den selvejende institution Arbejdsmarkedets Erhvervssikring.

Det tydeliggøres, at AES får dækket den statslige del af uddannelsesgodtgørelsen ved at søge om refusion for udbetalingen af denne del af godtgørelsen fra finanslovskonto 17.23.41. Uddannelsesgodtgørelse. Det bliver også tydeliggjort, hvordan Arbejdsmarkedets Erhvervssikring opkræver den andel af uddannelsesgodtgørelsen, som de sikringspligtige arbejdsgivere skal finansiere. Modellen for opkrævning svarer til modellen for opkrævning af betaling for administration, jf. arbejdsskadesikringslovens § 59, stk. 1. Det betyder, at finansieringen af uddannelsesgodtgørelse i sager om arbejdsulykker opkræves aconto primo det år, hvor udgifterne afholdes, hos den sikringspligtiges arbejdsgivers forsikringsselskab m.v., med efterfølgende regulering i det efterfølgende år. Det samme vil gælde i forhold til de selvforsikrede arbejdsgivere. Beskæftigelsesministeren fastsætter nærmere regler for, aconto betalingen og den efterfølgende regulering efter indstilling fra bestyrelsen for Arbejdsmarkedets Erhvervssikring. De sikringspligtige arbejdsgiveres udgifter til uddannelsesgodtgørelse ved erhvervssygdomme, betales af Arbejdsmarkedets Erhvervssikring af bidrag, jf. § 55.

Mulighed for selvforsikrede arbejdsgivere ved arbejdsulykker til at afholde udgifter til indsatser, der understøtter tilskadekomnes mulighed for at bevare eller genskabe tilknytningen til arbejdsmarkedet

Danske Regioner og Forsikring & Pension (F&P) er positive over for den fremsatte mulighed for at yde aktiv skadesbehandling, som vil gøre det muligt for selvforsikrede arbejdsgivere at yde en skadesbehandling, der kan bidrage til en hurtigere lindring og en større tilknytning til arbejdspladsen. F&P anfører samtidig, at forsikringsbranchen står til rådighed for erfarings- og vidensdeling.

KL tager det politiske ønske, som ligger til grund for forslaget, til efterretning. KL lægger afgørende vægt på, at der er tale om en mulighed for kommuner, men ikke en pligt. KL lægger endvidere afgørende vægt på, at hjemlen alene omfatter tilbud om fx smertelindrende behandling eller psykologbehandling, som ikke er omfattet af anden lovgivning, og som kan bidrage til, at den tilskadekomne lettere og hurtigere kan vende tilbage til arbejdet. KL finder endvidere, at der vil være hensigtsmæssigt, at der udarbejdes en formel myndighedsvejledning om anvendelse af hjemmelen til, at selvforsikrede kommuner kan tilbyde aktiv skadesbehandling.

Beskæftigelsesministeriets bemærkninger

Beskæftigelsesministeriet kan oplyse, at det som led i den politiske aftale om arbejdsskadeområdet også er aftalt, at selvforsikrede arbejdsgivere, herunder selvforsikrede kommuner, vil blive tilbudt et frivilligt arbejdsskadekursus målrettet medarbejdere i selvforsikrede enheder. Heri vil også indgå information om, hvilke muligheder og begrænsninger, som ligger i den nye mulighed for at afholde udgifter til indsatser, der understøtter tilskadekomnes mulighed for at bevare eller genskabe tilknytningen til arbejdsmarkedet. Hvis der måtte vise sig at være et mere udbredt behov, vil Beskæftigelsesministeriet endvidere udsende yderligere vejledningsmateriale.

Endvidere finder Beskæftigelsesministeriet det positivt, at forsikringsbranchen vil stå til rådighed for erfarings- og vidensdeling.

Ny og forenklet årslønsberegning

1. Generelt

Danske Advokater kritiserer, at forslaget fraviger det erstatningsretlige erhvervsevnetabsbegreb. Konkret anfører de, at anvendelsen af den fastsatte årsløn som udtryk for værdien af tilskadekomnes indtjeningsevne efter arbejdsskaden, hvis arbejdsskaden ikke var indtrådt, for nogle tilskadekomne indebærer, at erstatningen bliver ”dobbelt forringet”, idet en lavere årsløn tillige vil blive anvendt som udtryk for indtjeningsevnen efter skaden, hvis skaden ikke var indtrådt. Akademikerne (AC) anfører, at forslaget medfører en betydelig nedgang i den tilkendte erstatning for tilskadekomne. Malerforbundet anfører, at reformen giver mange forringelser, idet mange vil blive underkompenseret i forhold til erhvervsevnetab.

Danske Advokater giver tillige udtryk for, at tilskadekomne kan få en højere årsløn end efter gældende regler, idet personer, der ikke har et umiddelbart indtægtstab ved arbejdsskaden, (men for eksempel i ét år før arbejdsskaden har haft en høj indtægt) er berettiget til erstatning efter forslaget. Danske Advokater opfordrer til, at det fremgår af lovforslaget, at årslønnen også anvendes til at beregne erstatning for

tab af forsørger, og at den ændrede årslønsfastsættelse dermed også får betydning for størrelsen af erstatningen for tab af forsørger.

Forsikring & Pension (F&P) finder, at forslaget indeholder en grad af vilkårlighed. F&P efterspørger videre præciseringer i bemærkningerne for så vidt angår opregulering, herunder hvilken sats, der skal anvendes ved opreguleringen.

Ankestyrelsen (AST) efterspørger en mulighed for at fastsætte årslønnen efter et skøn, hvis hverken hovedreglen eller undtagelserne kan anvendes. Lederne foreslår, at der skal indføres en sikkerhedsventil svarende til den nuværende § 24, stk. 2 om skønsmæssig fastsættelse af årsløn, såfremt der inden for det seneste år er sket væsentlige ændringer i indtægtsforholdene.

AST læser lovforslaget således, at arbejdsskademyndighederne fremover skal starte med vurderingen efter § 24, førend der foretages en § 17/17a-vurdering, fordi indtjeningssevnen uden skaden fremover er den opregulerede årsløn.

Beskæftigelsesministeriets bemærkninger

Forslaget er udarbejdet i overensstemmelse med den politiske aftale, hvorefter fastsættelsen af den årsløn, der skal anvendes til beregning af tabet af erhvervssevne, skal fastsættes objektivt baseret på hidtidig indtægt og dermed på en enklere måde end efter gældende regler. Endvidere skal den fastsatte årsløn anvendes som udtryk for tilskadekomnes indtjeningssevne efter arbejdsskaden, hvis arbejdsskaden ikke var indtrådt.

Gældende lovs § 17, stk. 1, opretholdes, og retten til erstatning for tab af erhvervssevne forudsætter derfor fortsat, at arbejdsskaden har nedsat tilskadekomnes evne til at skaffe sig indtægt ved arbejde. Det indebærer, at arbejdsskaden skal have medført en umiddelbar nedsættelse af erhvervssevnen. Dette er præciseret i lovforslagets bemærkninger. Det er videre præciseret, at forslaget om fastsættelse af årsløn også får betydning for erstatning for tab af forsørger.

Det er Beskæftigelsesministeriets vurdering, at den nuværende udformning af reglerne for fastsættelse af årslønnen er den mest hensigtsmæssige metode for at opnå den ønskede forenkling. Beskæftigelsesministeriet vurderer, at forslaget samlet set indebærer en forhøjelse på ca. 100 mio. kr. (2023-niveau) af erstatningerne for tab af erhvervssevne. Det dækker over en række situationer, hvor årslønnen forventes fastsat enten højere eller lavere end efter gældende lov.

Bemærkningerne i høringssvarene har i et vist omfang medført præciseringer i lovtæks- og bemærkninger. Der er ikke tale om indholdsmæssige justeringer.

2. Hovedreglen

2.1. Bedst af 5 år

Sedgwick anfører: ”Hvis skadelidte har valgt at skifte arbejde inden for de 5 år, der skal lægges til grund for vurderingen af årslønnen, bør der alene ses på indtjeningen i det nye arbejde. I tilfælde, hvor skadelidte f.eks. er flyttet fra København til Jylland, hvor løn som udgangspunkt er noget lavere end i hovedstadsområdet, virker det forkert, at lægge vægt den løn skadelidte havde i for 4 år siden, og helt generelt virker det misvisende at se helt bort fra den nuværende indtjening. Vi er enige i behovet for en mere objektiv måde at fastsætte årslønnen på, men henstiller

til, at man i så fald, anvender den højeste indtjening inden for de sidste 3 år, hvis skadelidte i denne periode har skiftet arbejde - og ellers anvender oplysningerne om nuværende indtjening. I begge tilfælde oprundes til nærmeste hele 1000 kr.”

Beskæftigelsesministeriets bemærkninger

Lovforslaget er udarbejdet i overensstemmelse med den politiske aftale, hvorefter årslønnen som hovedregel skal fastsættes som den skattepligtige lønindkomst i det bedste indtægtsår ud af de seneste fem år forud for skaden. Denne metode sikrer, at den tilskadekomne med svingende lønindtægt som udgangspunkt bliver tilgodeset med det bedste indtægtsår inden for den seneste 5 års periode forud for arbejdsskaden. Årslønnen opreguleres til skadeåret og derefter afrundes efter almindelige afrundingsregler til nærmeste 1.000 kr. Hertil kommer, at der er mulighed for at fastsætte årslønnen efter en række undtagelser, der tager højde for forskellige situationer, hvor hovedreglen ikke vurderes at kunne anvendes.

2.2. Tjenestemænd

Fagbevægelsens Hovedorganisation (FH) giver udtryk for, at hvis lovforslaget gennemføres med den tilsigtede virkning for tjenestemænd, hvorefter tjenestemandens fiktive pensionsbidrag ikke skal lægges til årslønnen, skal § 28, der indeholder en samordningsregel, udgå af loven.

Beskæftigelsesministeriets bemærkninger

Det fremgår af lovforslaget, at årslønnen for tjenestemænd ikke vil blive forhøjet med det pensionsdækningsbidrag, som statslige arbejdsgivere indbetaler til statskassen til finansiering af tjenestemandspensionen. Det skyldes, at pensionsdækningsbidraget ikke har betydning for tjenestemandens ret til tjenestemandspension efter tjenestemandspensionsloven. Tjenestemænd vil herefter få fastsat årslønnen efter den foreslåede hovedregel.

Medarbejder- og Kompetencestyrelsen har oplyst følgende:

”Der er tale om et – i forhold til den enkelte tjenestemand – teknisk pensionsdækningsbidrag, der som en intern statslig overførsel betales af ansættelsesmyndigheden til finanslovens § 36 (Pensionsvæsenet). Denne interne statslige overførsel indgår ikke ved opgørelsen af tjenestemandens skattepligtige indkomst og er dermed ikke registreret i eIndkomstregistret.

De enkelte tjenestemænds pensionskrav ved alder, sygdom mv. er fastlagt i tjenestemandspensionsloven, og pensionens størrelse er bestemt af optjent pensionsalder og skalatrin på fratrædelsestidspunktet. Tjenestemandspensionsloven har en særregel om tilskadekomstpension med ekstraordinær forhøjelse til fuld pension på skalatrinnet, hvis tjenestemanden er afskediget pga. en arbejdsskade og opnår erhvervsevnetabstatning efter arbejdsskadesikringsloven.

Medarbejder- og Kompetencestyrelsen bemærker, at tilskadekomstpensionen, der gennemsnitligt udgør omkring 250.000 kr., ikke indgår i det beregningseksempel, som FH har opstillet i høringssvaret. Tilskadekomstpensionen og den forhenværende tjenestemandens eventuelle øvrige indtægter efter arbejdsskaden kan ofte føre til en samlet højere indtægt end lønnen før arbejdsskaden. Der ses således ikke

grundlag for at ophæve bestemmelsen i arbejdsskadesikringslovens § 28 om ned-sættelse af erhvervsevnetabserstatningen for forhenværende tjenestemænd, der tilkendes tilskadekomstpension.”

Lovforslaget indeholder på den baggrund ikke ændringer i arbejdsskadesikringslovens § 28.

2.3. Værnepligtige

Soldaternes Fagforening (HKKF) anbefaler, at fastsættelse af årslønnen for værnepligtige ikke ændres, og at gældende regel i lov om erstatning til tilskadekomne værnepligtige beholdes.

HKKF anfører, at forslaget er en klar forringelse, ”da langt de fleste værnepligtige slet ikke har været på arbejdsmarkedet endnu, og derfor må se frem til næsten ingen erstatning for tab af erhvervsevne. ... Ophævelse af § 6 vil desuden særligt ramme værnepligtige, der f.eks. har udskudt deres værnepligt til de har afsluttet deres uddannelse, f.eks. en videregående uddannelse. Det vil medføre, at der ikke tages hensyn til den indtægt, tilskadekomne færdiguddannede værnepligtige kunne forvente at opnå, såfremt vedkommende var blevet hjemsendt uden følger af ulykken eller sygdommen.”

HKKF anfører videre, at det formentlig også vil medføre en uhensigtsmæssig yderligere uafklaret forskelsbehandling af de mandlige værnepligtige i forhold til kvindelige kolleger, som har værneret og er omfattet af overenskomstbestemmelser.

Beskæftigelsesministeriets bemærkninger

Formålet med lovforslaget er at forenkle reglerne om fastsættelse af årsløn til brug for afgørelser om erstatning for tab af erhvervsevne, herunder at årslønnen fastsættes på baggrund af objektive oplysninger om faktisk indtjening forud for arbejdsskaden.

Værnepligtige vil få fastsat årslønnen efter den foreslåede hovedregel eller efter en af undtagelserne i forslaget herunder for eksempel undtagelserne vedrørende unge tilskadekomne eller nyuddannede tilskadekomne. Der vil derfor ikke fremover skulle tages hensyn til forventet indtjening efter arbejdsskadens indtræden.

For så vidt angår bemærkningen om forskelsbehandling mellem mandlige værnepligtige og kvinder, der udfører værneret, er det Beskæftigelsesministeriets vurdering, at de nye regler for fastsættelse af årsløn ikke vil medføre forskel med hensyn til fastsættelsen af årslønnen mellem mandlige værnepligtige og kvinder, der udfører værneret. Det skyldes, at kvinder, der udfører værneret, efter forslaget får fastsat årslønnen efter samme regler, som gælder for værnepligtige mænd. Den gældende regel i lov om erstatning til tilskadekomne værnepligtige, der kun gælder mænd, ophæves med forslaget, og herefter er reglerne identiske for kvinder og mænd.

2.4. Mistet efterlønspræmie

Fagbevægelsens Hovedorganisation (FH) finder ”det utilfredsstillende, at der ikke længere kan opnås erstatning for et påvist tab af mistede efterlønspræmier som følge af en arbejdsskade.”

Beskæftigelsesministeriets bemærkninger

Formålet med lovforslaget er at forenkle reglerne om fastsættelse af årsløn, herunder at årslønnen fastsættes på baggrund af objektive kriterier.

Det indebærer blandt andet, at årslønnen som udgangspunkt skal fastsættes på baggrund af skattepligtige lønindtægter fra indkomstregistret inden for de seneste 5 år, og at det alene er disse indkomstelementer, der indgår i fastsættelsen af årslønnen. En efterlønspræmie ville først være kommet til udbetaling efter nærmere betingelser og på et fremtidigt tidspunkt efter arbejdsskaden. Retten til og størrelsen af en mistet efterlønspræmie indgår derfor ikke i lønindtægterne i indkomstregisteret, hvorfor værdien af en mistet efterlønspræmie fremover ikke vil indgå i årslønnen.

3. Undtagelserne

3.1. Erhvervssygdomme

Fagbevægelsens Hovedorganisation (FH) anfører, at også tilskadekomne med en erhvervssygdom vil blive ramt negativt, hvis forslaget gennemføres. Det drejer sig blandt andet om skadelidte tilskadekomne i erhvervssygdomssager, hvor sygdommen ikke har påvirket indtægten i de sidste 5 år forud for anmeldelsen. Om anvendelsen af undtagelsen, hvis sygdommen har påvirket indtægten negativt i alle 5 år, fører til samme årsløn som i dag, er mere end tvivlsomt.

Beskæftigelsesministeriets bemærkninger

Når erhvervssygdommen ikke har påvirket indtægten de sidste 5 år inden arbejdsskaden, vil årslønnen blive fastsat efter hovedreglen. For så vidt angår tilskadekomne med en erhvervssygdom, der har påvirket lønindkomsten forud for, at erhvervssygdommen blev anmeldt, er der fastsat en undtagelsesbestemmelse, der har til formål at tage højde for den situation. Efter undtagelsen skal årslønnen, så vidt det er muligt, fastsættes på baggrund af oplysninger om faktisk indkomst i en periode, hvor indtjeningsniveauet ikke har været påvirket.

3.2. Tilskadekomne på barsel

Fagbevægelsens Hovedorganisation (FH) anfører, at tilskadekomne, hvis indtægt har været påvirket af barsel i alle 5 år forud for tilskadekomsten, bliver stillet dårligere end efter de gældende regler.

Beskæftigelsesministeriets bemærkninger

Formålet med lovforslaget er at forenkle reglerne om fastsættelse af årsløn.

Forslaget indebærer generelt, at ikke alle tilskadekomne vil få den samme erstatning som hidtil, idet årslønnen skal fastsættes efter enklere regler end hidtil.

Der er udarbejdet en særlig undtagelse for tilskadekomne, hvis faktiske samlede indkomst er nedsat grundet fravær efter barselloven i alle 5 indtægtsår forud for arbejdsskadens indtræden. Det er i denne situation for eksempel muligt at fastsætte årslønnen på baggrund af et forskudt år på 12 sammenhængende måneder uden påvirkning af fravær inden for de seneste 5 indtægtsår forud for arbejdsskadens indtræden eller ved omregning m.v. Herved sikres, at årslønnen for tilskadekomne, der har været på barsel i alle 5 indtægtsår forud for skaden, kan fastsættes på baggrund af lønnen uden påvirkning af barsel, hvilket som udgangspunkt vil være en

fuldtidsløn. Det indebærer, at årslønnen for denne gruppe fortsat fastsættes uden påvirkning af eventuel lønnedgang i barselsperioder.

3.3. Deltidsansatte

Danske Advokater, Fagbevægelsens Hovedorganisation (FH) og Akademikerne (AC) kritiserer forslaget om ny metode for beregning af årsløn og erhvervsevnetabet, da forslaget medfører en entydig og markant forringelse af deltidsansattes erstatninger, da ansatte på deltid ikke længere vil få erstattet deres fulde erhvervsevne. Danske Advokater og FH anfører videre, at de nye regler om beregning af årsløn vil medføre en indirekte forskelsbehandling på grund af køn i strid med ligestillingslovens § 2, stk. 1, idet kvinder udgør en langt større andel af deltidsbeskæftigede end mænd. Danske Advokater opfordrer til, at spørgsmålet om forskelsbehandling undersøges nærmere. Forsikring & Pension finder, at der ikke ses at være tage højde for midlertidigt deltidsansattes reelle indtjeningsevne, hvor deltiden eksempelvis skyldes hensyn til mindre børn. Sedgwick anbefaler at bevare gældende praksis.

Beskæftigelsesministeriets bemærkninger

Dette spørgsmål indgik i de politiske forhandlinger, og lovforslaget er også for så vidt angår tilskadekomne, der arbejdede på deltid på skadetidspunktet, udarbejdet i overensstemmelse med den politiske aftale. Tilskadekomne med deltidsansættelse i alle 5 år forud for arbejdsskaden vil således fremover som udgangspunkt få årslønnen fastsat på baggrund af objektive oplysninger om deres faktiske indtægt i deltidsstillingen.

For så vidt angår ligestillingsbemærkningen er det Beskæftigelsesministeriets vurdering, at forslaget om en ny fastsættelse af årslønnen, herunder elementet om fastsættelse af årslønnen for tilskadekomne, der arbejdede på deltid, da arbejdsskaden indtrådte, ikke er udtryk for indirekte forskelsbehandling efter lov om ligestilling mellem kvinder og mænd. Beskæftigelsesministeriets vurdering er således, at vurderingen af indirekte forskelsbehandling skal foretages på baggrund af den samlede population af mænd og kvinder, der påvirkes af forslaget. Det bemærkes i den forbindelse, at der bl.a. er en overrepræsentation af kvinder i deltidsansættelser, mens mænd er overrepræsenteret i ansættelser med sæsonarbejde. Der henvises til afsnit 10 i lovforslagets bemærkninger.

3.4 Tilskadekomne der får fastsat årsløn på baggrund af statistiske oplysninger og har en forudgående skade

Arbejdsmarkedets Erhvervssikring (AES) anfører, at forslaget indebærer, at årslønnen skal fastsættes ud fra statistiske oplysninger til årsløn på fuld tid, herunder også når tilskadekomne havde nedsat erhvervsevne inden arbejdsskaden, og der ikke var tvivl om, at tilskadekomne ikke kunne arbejde fuld tid før arbejdsskaden. Dette vil give et højere tab af erhvervsevne end efter gældende regler og dermed en højere erstatning, da den fastsatte årsløn skal anvendes som værdi for tilskadekomnes indtjeningsevne efter arbejdsskaden, hvis skaden ikke var indtruffet. De pågældende vil dermed få kompensation for et tab, der ikke eksisterer.

Beskæftigelsesministeriets bemærkninger

Det er præciseret i lovforslaget, at tilskadekomne med varigt nedsat erhvervsevne før arbejdsskaden, og som efter en undtagelsesbestemmelse skal have fastsat en årløn på baggrund af statistiske oplysninger, vil få årlønnen forholdsmæssigt nedsat svarende til den reducerede erhvervsevne. Det bemærkes, at tilskadekomne med varigt nedsat erhvervsevne før arbejdsskaden ligeledes efter gældende regler vil få erhvervsevnetabet nedsat forholdsmæssigt, i forbindelse med en skønmæssig vurdering af tilskadekomnes indtjeningssevne efter skaden, hvis skaden ikke var indtruffet.

3.5 Fremtidig årløn i undtagelse om tidligt erhvervsophør og unge
Forsikring & Pension foreslår, at undtagelsesbestemmelserne om tidligt erhvervsophør og om unge tilskadekomne bør formuleres, så tabet genvurderes på baggrund af tilskadekomnes efterfølgende aktuelle årløn. Formålet er, at tilskadekomne kompenseres for deres tab og ikke et ukendt potentielt tab.

Beskæftigelsesministeriets bemærkninger

Formålet med lovforslaget er at forenkle sagsbehandlingen med hensyn til fastsættelse af årløn og beregning af erstatning for tab af erhvervsevne. Det er foreslået, at der i disse undtagelser fastsættes to årlønninger ved behandlingen af sagen, således at det undgås, at sagen efterfølgende skal genoptages med henblik på fastsættelse af en ny årløn og beregning af en ny erstatning. Herved får tilskadekomne også vished over den fremtidige erstatning og behøver ikke afvente en ny fremtidig afgørelse om den anden del af erstatningen.

3.6. Veteraner

Soldaterlegatet opfordrer til, at det undersøges og belyses, hvilken betydning forslagene om undtagelser for så vidt angår erhvervssygdomme og særlige professioner får for veteraners erstatning for erhvervsevnetab sammenlignet med gældende regler og praksis.

Beskæftigelsesministeriets bemærkninger

Beskæftigelsesministeriet bemærker, at veteraner fremadrettet som udgangspunkt vil være omfattet af hovedreglen for fastsættelse af årløn, og at de således vil få fastsat årlønnen på samme måde som hovedparten af andre tilskadekomne, der under sin ansættelse modtager en lønindtægt. Det fremgår af den politiske aftale, at Beskæftigelsesministeriet vil følge implementeringen af forslaget tæt. Beskæftigelsesministeriet vil i den forbindelse også følge forslagets konsekvenser for veteraner tæt.

4. Når flere undtagelser kan anvendes - § 24, stk. 4

Fagbevægelsens Hovedorganisation (FH) foreslår, at det er den undtagelse, der giver tilskadekomne den bedste retsstilling der skal anvendes, når tilskadekomne er omfattet af flere undtagelser.

Beskæftigelsesministeriets bemærkninger

Formålet med lovforslaget er at forenkle sagsbehandlingen med hensyn til fastsættelse af årløn og beregning af erstatning for tab af erhvervsevne.

Med forslaget skal Arbejdsmarkedets Erhvervssikring ikke skønmæssigt vurdere, hvilke af flere undtagelsesmuligheder, der er bedst for tilskadekomne. I stedet skal

Arbejdsmarkedets Erhvervs sikring anvende objektivt baserede kriterier og dermed vælge den undtagelse, der ligger tættest i tid på skadetidspunktet. Når tilskadekomne er omfattet af to eller flere undtagelser på skadetidspunktet, skal den undtagelse, der bedst afspejler tilskadekomnes erhvervsmæssige situation på skadetidspunktet, anvendes.

5. Bemyndigelsesbestemmelsen - § 24, stk. 9

DA støtter den nye forenklede metode til årslønsberegning og mener ikke, at der i relation til årslønsberegningen er behov for en generel dispensationsbestemmelse i lovens § 24, da der er tale om en meget udførlig lovtekst. DA mener, at det i uforudsete tilfælde vil være naturligt, at den nye bemyndigelsesbestemmelse kan anvendes.”

Beskæftigelsesministeriets bemærkninger

Bemyndigelsesbestemmelsen kan ikke anvendes til at fastsætte regler om uforudsete situationer, der ikke er omfattet af enten hovedreglen eller af en af undtagelserne. Opstår der uforudsete situationer skal årslønnen fastsættes efter hovedreglen, og arbejdsskademyndighederne skal underrette Beskæftigelsesministeriet om situationen med henblik på overvejelser om ændringer af loven.

Større intervaller og erstatning for tab af erhvervsevne

Akademikerne (AC), Danske Advokater, Fagbevægelsens Hovedorganisation (FH), Forsikring & Pension (F&P) og JRF Law forventer ikke en større effekt af forslaget med hensyn til at nedbringe sagsbehandlingstiderne. Danske Advokater anfører, at de større intervaller indebærer, at det bliver vanskeligere at få en sag om tab af erhvervsevne genoptaget, og F&P vurderer, at der kan være en effekt af forslaget med hensyn til sagsbehandlingen for så vidt angår genoptagelse.

Danske Advokater og F&P anfører, at forslaget om sammenkoblingen mellem den fastsatte årsløn og tabet af erhvervsevne medfører vilkårlige afgørelser, hvorved nogle tilskadekomne vil få højere erstatning og andre lavere erstatning. Danske Advokater anfører tillige, at tilskadekomne med fuld erhvervsevne på skadestidspunktet, men uden fuld indtægt i 5 år forud for arbejdsskadens indtræden, og tilskadekomne, hvor der er et sikkert grundlag for, at deres indtægt uden skaden på afgørelsestidspunktet ville have været måske endda væsentligt højere end svarende til årslønnen reguleret til afgørelsestidspunktet, ikke længere vil få fuld erstatning for deres nedsatte erhvervsevne.

Danske Advokater, (AC) og Lederne anfører, at de større intervaller sammenholdt med afrundingen også medfører, at erstatningen i en række sager fastsættes lavere eller højere end efter gældende regler.

JRF Law fremhæver, at det ikke længere er erhvervsevnen, som erstattes.

DA mener, at lovforslaget bekræfter, at der fremover altid vil gælde en fast minimumsgrænse for tab af erhvervsevne. F&P og Sedgwick foreslår, at den nedre grænse fastsættes til absolut 15 pct., svarende til lovens ordlyd.

Danske Advokater, FH og Det Faglige Hus anfører, at forslaget betyder, at når erhvervsevnetabsprocenten ikke længere vil blive fastsat på samme måde som efter erstatningsansvarsloven, vil det føre til flere differencekrav for erstatning for tab af

erhvervsevne. Endvidere peger FH på, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring fremover skal forholde sig til to erhvervsevnetabsbegreber, idet Arbejdsmarkedets Erhvervssikring fortsat tillige skal afgive vejledende udtalelser efter § 10 i erstatningsansvarsloven. FH har videre anført, at forslaget vil lægge et yderligere pres på domstolenes sagsbehandling, da nogle sager vil blive ført videre til domstolene.

Beskæftigelsesministeriets bemærkninger

Lovforslaget, herunder bestemmelserne om større intervaller, er udarbejdet i overensstemmelse med den politiske aftale. Formålet med forslaget om vurderingen af tabet af erhvervsevne er at understøtte en enklere administration i Arbejdsmarkedets Erhvervssikring med henblik på at nedbringe sagsbehandlingstiden af sager om tab af erhvervsevne. Dette indebærer, at tabet af erhvervsevne fremover vurderes på baggrund af databaserede oplysninger om tilskadekomnes årsløn i den seneste 5 års periode op til arbejdsskaden og ikke så skønsbaseret som efter gældende lov. Det er med forslaget ikke påkrævet at indhente og skønsmæssigt vurdere detaljerede oplysninger om tilskadekomnes potentielle indtjeningsevne uden skaden.

Erstatning for tab af erhvervsevne er ved forslaget omdefinert og vil efter forslaget ikke blive fastsat på samme måde som efter erstatningsansvarsloven. Det er Beskæftigelsesministeriets vurdering, at det nye begreb i arbejdsskadesikringsloven i nogle situationer indebærer, at der opstår et differencekrav, men også, at det i andre situationer vil betyde, at størrelsen af differencekravet i nogle sager reduceres, eller at differencekravet helt bortfalder.

Det bemærkes, at grænsen for udmåling af erstatning for tab af erhvervsevne på 15 pct. ikke ændres, hvorfor gældende retspraksis og principmeddelelser om den nedre grænse fortsat vil gælde efter forslaget. Det fremgår direkte af lovforslagets bemærkninger.

Beskæftigelsesministeriet er enig i vurderingen af, at forslaget om større intervaller må forventes at få betydning for antallet af sager, der kan genoptages, idet forslaget om ændring af genoptagelsesreglerne indebærer, at der skal være en vis sandsynlighed for, at en genoptagelse vil føre til en anden afgørelse.

Præcisering af tabsbegrænsningspligten

Forsikring & Pension finder det positivt, at der sættes fokus på tilskadekomnes ansvar for at begrænse skaden. F & P foreslår, at opfølgningen på om pligten iagttages drøftes og koordineres af relevante aktører, så der sikres et samspil på tværs af myndighedsområderne, f.eks. i den tekniske arbejdsgruppe om arbejdsmarkedstilknnytning og selvforsørgelse.

Ankestyrelsen finder det ikke korrekt, når der i lovbemærkningerne til justeringen af § 17, stk. 2, der bliver stk. 4, står, at det i dag er arbejdsskademyndighederne, der har bevisbyrden i forhold til vurderingen af, om tilskadekomne har iagttaget sin tabsbegrænsningspligt. Dette er efter Ankestyrelsens opfattelse ikke i overensstemmelse med gældende praksis. Det er efter gældende praksis tilskadekomne, der har bevisbyrden for størrelsen af erhvervsevnetabet efter § 17. Som et led i arbejdsskademyndighedernes samlede skønsmæssige vurdering af, hvor stort et erhvervsevnetab tilskadekomne har godtgjort, tages der efter stk. 2 hensyn til tilskadekomnes muligheder for at skaffe sig indtægt ved sådant arbejde, som med rimelighed kan

forlanges af den pågældende efter dennes evner, uddannelse, alder og muligheder for erhvervsmæssig omskoling og optræning.

Ankestyrelsen foreslår, at det i bemærkningerne til § 17, stk. 4, præciseres, i hvilke situationer kravet som følge af 10 procents nedsættelsen vil kunne kræves tilbagebetalt efter § 40 a, stk. 1, i stedet for efter § 17 a, stk. 4, og at der herudover blot henvises til § 40 a, stk. 1, og gældende principmeddelelser fra Ankestyrelsen.

Danske Advokater opfordrer til, at bemærkningerne om den øgede fokus på tilskadekomnes tabsbegrænsningspligt præciseres i forhold til gældende ret efter erstatningsansvarsloven. Danske Advokater opfordrer til, at det klart fremgår, at der ikke er tiltænkt en ændring af, at den almindelige tabsbegrænsningspligt ikke gælder efter § 17 a.

Beskæftigelsesministeriets bemærkninger

Beskæftigelsesministeriet bemærker, at det er korrekt, at det er tilskadekomne, der skal godtgøre størrelsen af erhvervsevnetabet. Formuleringen om bevisbyrden i forhold til tabsbegrænsningspligt skal forstås sådan, at arbejdsskademyndighederne, har pligt til at oplyse sagen og vurdere, om tilskadekomne har iagttaget sin tabsbegrænsningspligt. Lovforslagets bemærkninger om tabsbegrænsningspligt præciseres i overensstemmelse hermed. Det bliver også tydeligere, hvornår der kan kræves tilbagebetaling, jf. § 40 a. Det præciseres ligeledes, at der ikke er tiltænkt en ændring af, at den almindelige tabsbegrænsningspligt ikke gælder efter § 17 a. Beskæftigelsesministeriet har noteret sig, at F&P ønsker, at der følges op på tabsbegrænsningspligten i den tekniske arbejdsgruppe om arbejdsmarkedstilknytning og selvforsørgelse

Samspelet mellem erstatninger efter arbejdsskadesikringsloven og erstatningsansvarsloven

Danske Advokater tilslutter sig formålet med forslagene og opfordrer til, at lovtekst og bemærkning præciseres for så vidt angår samspelet mellem erstatning for tabt arbejdsfortjeneste efter erstatningsansvarsloven og midlertidig erstatning efter arbejdsskadesikringsloven.

Fagbevægelsens Hovedorganisation (FH) anfører, at de forskellige kategorier af ydelser bør tydeliggøres. Endvidere anfører FH, at det bør ”tydeliggøres, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring i medfør af den almindelige beføjelse i arbejdsskadesikringslovens § 40 træffer afgørelse ved uenighed mellem skadelidte og forsikringselskabet om selskabets adgang til at indtræde i retten til ydelser efter arbejdsskadesikringsloven.”

Sedgwick bemærker, at efter gældende ret HR-dom sag BS-37060/2020-HJR gælder reglerne også i forhold til modregning mellem erstatning efter ASL og erstatning som følge af samme skade opgjort efter fremmed ret. Sedgwick bemærker videre, at dette med fordel kan tilføjes ordlyden i bestemmelsen.

Beskæftigelsesministeriets bemærkninger

Lovtekst og bemærkninger er præciseret i overensstemmelse med bemærkningerne. Der er ikke tale om indholdsmæssige ændringer.

Efter gældende praksis afgøres spørgsmålet om tvister mellem forsikringsselskabet og tilskadekomne om selskabets adgang til at indtræde i retten til ydelser efter arbejdsskadesikringsloven af domstolene.

Der ændres ikke i forslaget for så vidt angår afgørelseskompetence i tvister om indtrædelsesret.

Højesterets dom (offentliggjort i Ugeskrift for Retsvæsen 2022, side 2855 H) fastslår, at der skal lægges afgørende vægt på formålet med den udenlandske kompensation (tab af erhvervsevne). Det kunne ikke tillægges betydning, at kompensationen var opgjort efter en tabel uden en konkret vurdering. Den udenlandske kompensation blev herefter sammenlignet med erstatning for tab af erhvervsevne efter arbejdsskadesikringsloven, således at der var tale om erstatninger »af samme art«.

Bemyndigelsesbestemmelse, der skaber mulighed for et forsøg med at delegere afgørelseskompetence til forsikringsselskaberne
Forsikring & Pension (F&P) udtaler sig positivt om forsøgsordningen. F&P anfører, at klager over forsikringsselskabernes afgørelser skal sendes direkte til Ankestyrelsen og ikke først behandles i Arbejdsmarkedets Erhvervssikring.

Det Faglige Hus foreslår, at forsikringsselskaberne alene får adgang til at træffe afgørelse om, at en anmeldt ulykke kan anerkendes som arbejdsulykke, og dermed, at forsikringsselskaberne ikke kan træffe afgørelse om at afvise en anmeldt ulykke som en arbejdsulykke.

Landsforeningen for Socialpædagoger (LFS) udtaler sig imod forslaget og anfører, at det bør være en uvildig part, som træffer afgørelse om anerkendelsesspørgsmålet. Sedgwick Danmark A/S (Sedgwick) finder forsøgsordningen vedrørende anerkendelsesafgørelsen betænkelig. Sedgwick anfører, at der er en masse juridiske og lægelige vurderinger, der lægger til grund for spørgsmålet om anerkendelsen. De kompetencer har de store skadebehandlingsselskaber og forsikringsselskaber til rådighed, men det samme gør sig ikke nødvendigvis gældende for de mindre forsikringsselskaber og slet ikke for de selvforsikrede enheder (uanset størrelse). Videre anfører Sedgwick, at lovens § 12 (formodningsreglen) vil øge uligheden i forsikringsselskaber, der ikke har et professionelt set-up på plads til at behandle arbejds-skader.

NORTH er interesseret i at komme med i forsøgsordning. Endvidere forventer NORTH, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings betaling for administrationen graderes for så vidt angår sager, der indgår i forsøgsordningen, og for så vidt angår det mindre tidsforbrug Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vil have i sager, der behandles i forsikringsselskaberne med henblik på anerkendelse.

Sedgwick foreslår, at det overvejes i stedet at lade forsikringsselskaberne vurdere det varige mén.

Ankestyrelsen (AST) finder det naturligt, at forsøgsordningen evalueres ved en praksisundersøgelse, som Ankestyrelsen foretager.

Beskæftigelsesministeriets bemærkninger

Forsøgsordningen har til formål at afdække effekterne af, at forsikringsselskaberne tildeles øget kompetence i sager om arbejdsulykker. Hensigten er hurtigere sagsbehandlingstid samtidig med, at kvaliteten bevares.

Forsøgsordningen indebærer, at forsikringsselskaberne skal træffe afgørelse om anerkendelsesspørgsmålet i anmeldte sager om arbejdsulykker. Det indebærer, at forsikringsselskaberne skal træffe afgørelse om både at anerkende og afvise en anmeldt ulykke. Forsikringsselskaberne skal dermed ikke træffe afgørelse om erstatning og godtgørelse og dermed heller ikke efter lovens § 12. Denne afgørelse træffes af Arbejdsmarkedets Erhvervssikring i forbindelse med afgørelsen om erstatning eller godtgørelse m.v. Forsøgsordningen omfatter ikke selvforsikrede offentlige arbejdsgivere og dermed heller ikke administrationsselskaber.

Beskæftigelsesministeriet vurderer, at der ikke er retssikkerhedsmæssige betænkeligheder ved at lade forsikringsselskaberne træffe afgørelse om at afvise anmeldte ulykker som arbejdsulykker, da tilskadekomne har mulighed for at få sagen sendt til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring med henblik på, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffer afgørelse.

Beskæftigelsesministeriet bemærker, at forsikringsselskaber, som fremover bliver omfattet af forsøg med at træffe afgørelser om anerkendelsesspørgsmålet, vil skulle videresende sagen til AES, hvis de vurderer, at der skal udmåles erstatning m.v. i sagen. Det indbefatter også sager, hvor tilskadekomne potentielt kan være omfattet målgruppen for uddannelsesgodtgørelse. Det vil blive tydeliggjort i lovforslagets bemærkninger.

Processen og rammerne for evalueringen vil blive fastlagt i forbindelse med forberedelsen af forsøget og ved udarbejdelsen af den bekendtgørelse, der skal udmønte forsøget.

Betalingen for Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings administration fastsættes og bekendtgøres af beskæftigelsesministeren efter indstilling fra bestyrelsen for Arbejdsmarkedets Erhvervssikring. Der foreslås ved forslaget ikke ændringer heraf.

Bemærkningerne fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har i et vist omfang medført præciseringer og uddybninger i lovforslagets bemærkninger. Der er ikke tale om indholdsmæssige ændringer.

Frist for medvirken til sagsoplysning og bødestraf

Dansk Arbejdsgiverforening (DA) og Forsikring & Pension (F&P) støtter formålet med at indføre en lovfastsat frist for professionelle aktørers medvirken til oplysning af sagerne og bødestraf for manglende overholdelse. Det er væsentligt, at ændringerne bliver kommunikeret til de relevante aktører, for at få den ønskede effekt.

DA og Finanssektorens Arbejdsgiverforening (FA) finder, at en svarfrist på 14 dage for private arbejdsgivere, bør forlænges, f.eks. til 30 dage. En meget stor del af de private arbejdsgivere kan ikke defineres som ”professionelle”, og ikke altid nå at svare på en høring med en frist på 14 dage på grund af ferie eller lignende.

Finanssektorens Arbejdsgiverforening (FA) foreslår, at der indarbejdes en bemærkning i lovforslaget, der tager højde for, at virksomhederne ikke ifalder bødeansvar, hvis der er vægtige argumenter imod. FA oplever, at Arbejdsmarkedets Erhvervs sikring ofte sender anmodningen om oplysninger forkert, eller til et forkert p-nummer, hvilket medfører, at det tager lang tid før oplysningsskemaet kommer til den rette person. Virksomhederne oplever, at systemet ikke er gearret til de korte tidsfrister.

F&P foreslår, at det eksplicit nævnes, at svarfristerne og bødebestemmelsen ikke omfatter forsikringsselskaberne ifm. oversendelse af anmeldte ulykker til behandling i AES – disse frister er allerede beskrevet i anmeldebekendtgørelsen.

AES har bemærkninger og forslag til ændringer i lovbemærkningerne, som de anser for uklare, og som kan medføre fortolkningsspørgsmål. Bl.a. kan personkredsen nogle steder præcisere yderligere, ligesom spørgsmål om bevismæssig tvivl skal beskrives mere klart.

Beskæftigelsesministeriets bemærkninger

Beskæftigelsesministeriet bemærker, at der med forslaget først kan idømmes bødeansvar, efter virksomhederne har modtaget en rykkerskrivelse, hvor fristen for at besvare også er 14 dage. Virksomhederne risikerer først at ifalde bødeansvar, hvis de undlader at svare på anmodningen om at afgive oplysninger, og derefter heller ikke svarer på rykkerskrivelsen. Således har virksomhederne med forslaget mindst 28 dage, inden de kan straffes med bøde for ikke at besvare anmodning om at afgive oplysninger.

Beskæftigelsesministeriet bemærker desuden, at lovforslaget kun gælder i de tilfælde, hvor Arbejdsmarkedets Erhvervs sikring eller Ankestyrelsen anmoder om oplysninger. Forslaget vedrører således ikke situationen, hvor forsikringsselskaberne oversender sager til Arbejdsmarkedets Erhvervs sikring.

Forslagene medfører ikke ændringer i lovforslaget, idet det bemærkes, at Arbejdsmarkedets Erhvervs sikring bemærkninger i et vist omfang har medført præciseringer og tekniske justeringer i lovforslagets bemærkninger.

Genoptagelse

Danske Advokater, Det Faglige Hus og Fagbevægelsens Hovedorganisation (FH) påpeger, at det bør præciseres, med hvilken grad af sandsynlighed tilskadekomne skal dokumentere, at der vil kunne træffes en anden afgørelse, når tilskadekomne anmoder om genoptagelse. FH henviser til, at de i ”Afrapportering fra tekniske drøftelser om arbejdsskade” sammen med de andre parter har anbefalet, at reglerne for genoptagelse følger dissensen i U2009.1869H, hvorefter det vil være tilstrækkeligt med ”en vis sandsynlighed”, og at der derfor ikke vil kunne stilles krav om ”overvejende sandsynlighed”. Danske Advokater og FH peger på, at der i lovbemærkningerne henvises til nuværende praksis for genoptagelse af afgørelser mere end 5 år efter afgørelsen, som Danske Advokater mener er forkert beskrevet. Denne praksis er i dag kendetegnet ved et krav om ”overvejende sandsynlighed”. Danske Advokater ønsker derfor, at bemærkningerne bliver præciseret, mens FH finder, at det vil være en fordel, hvis det tydeligere fremgår af bemærkningerne, at der kun er krav om dokumentation af ”vis sandsynlighed”.

Forsikring & Pension (F&P) finder det positivt, at genoptagelsesreglerne skærpes og ensrettes erstatningsansvarsloven, da en stor del af sagerne i dag ikke fører til andet resultat. F&P mener samtidig, at forsikringselskaberne skal sikres genoptagelsesadgang på lige fod med tilskadekomne, som er den anden part i arbejdsskadesagen.

Sedgwick Danmark A/S (Sedgwick) anfører, at der anvendes for mange ressourcer på spørgsmål om genoptagelse, men er i tvivl om, hvorvidt det fremsatte forslag er egnet til at reducere antallet af genoptagelsessager som følge af officialmaksimen, der medfører, at AES har pligt til at oplyse sagerne tilstrækkeligt, uanset ordlyden om, at tilskadekomne skal indsende dokumentation. Udfordringen ligger efter Sedgwicks vurdering i, at når adgangen til at bede om genoptagelse er aktiveret, skal Arbejdsmarkedets Erhvervssikring forholde sig til det. Sedgwick peger på, at en løsning kunne (måske) være, at tilskadekomne betaler et gebyr for genoptagelsen og kun fik udgiften refunderet, hvis der var grundlag for at genoptage sagen.

Beskæftigelsesministeriets bemærkninger

I forhold til bemærkningerne fra Danske Advokater, Det Faglige Hus og FH kan Beskæftigelsesministeriet oplyse, at det er Beskæftigelsesministeriets vurdering, at der med kravet om, at tilskadekomne skal medvirke til at sandsynliggøre, at en genoptagelse har udsigt til at kunne føre til en ændret afgørelse, vil kunne undgå at belaste arbejdsskadesystemet med behandling af en række sager, hvor der reelt ikke er udsigt til en ændret afgørelse.

Der er med kravet om "en vis sandsynlighed" ikke lagt op til et krav om, at tilskadekomne skal bevise eller overvejende sandsynliggøre, at en tidligere afgørelse vil blive ændret, men det forventes, at tilskadekomne ved anmodningen om genoptagelse medsender relevante oplysninger, som kan understøtte genoptagelsesbegæringen. Dette er beskrevet i de specielle bemærkninger til forslaget. På baggrund af de indkomne bemærkninger er de specielle bemærkninger blevet justeret og præciseret nærmere, herunder i forhold til nuværende praksis og således, at det fremgår, at der efter forslaget alene skal være en vis – og ikke overvejende – sandsynlighed for, at en genoptagelse kan føre til en ændret afgørelse.

Med hensyn til officialmaksimen, så er det korrekt, at denne i lighed med de øvrige forvaltningsmæssige retsgarantier naturligvis fortsat vil gælde for arbejdsskademyndighedernes virksomhed. Beskæftigelsesministeriet vurderer dog uanset dette, at antallet af genoptagelser og sagsbehandlingskridt i denne forbindelse vil blive reduceret ved at gøre adgangen til en materiel behandling af en genoptagelse betinget af, at tilskadekomne eller efterladte ved anmodningen herom fremlægger nye oplysninger, som sandsynliggør, at de faktiske omstændigheder vedrørende tilskadekomnes forhold enten adskiller sig væsentligt fra det, som blev lagt til grund ved afgørelsen, eller at tilskadekomnes forhold har ændret sig væsentligt, og at der er en vis sandsynlighed for årsagssammenhæng mellem arbejdsskaden og ændringen.

For så vidt angår forslagene om, at forsikringselskaberne skal sikres genoptagelsesadgang på lige fod med tilskadekomne, og at indføre et gebyr for genoptagelse, så indgår disse forhold ikke i den politiske aftale, som ligger til grund for lovforslaget og vil derfor ikke blive adresseret nærmere.

Bemærkningerne fra Sedgwick og F&P giver ikke anledning til ændringer i lovforslaget.

Søgsmålsfrist og administrativ rekurs

Ankestyrelsen, Danske Advokater, Fagbevægelsens Hovedorganisation (FH), Det Faglige Hus, Forsikring & Pension (F&P) og JFR LAW anfører, at forslaget om udnyttelse af administrativ rekursadgang og indførelse af søgsmålsfrist forventeligt vil medføre flere klage- og retssager end i dag, hvilket risikerer at forøge sagsbehandlingstiden generelt. FH, Det Faglige Hus og Soldaterlegatet anfører, at forslaget om søgsmålsfrist forringer tilskadekomnes retssikkerhed i forhold til i dag. Danske Advokater og JFR LAW anfører, at det er betænkeligt at indføre regler om søgsmålsfrist, uden at der er foretaget nogen analyse eller kvalificering af, hvor mange yderligere retssager forslaget vil medføre.

Danske Advokater og JFR LAW anfører videre, at der med forslaget ser ud til at ske en væsentlig indskrænkelse af domstolsprøvelsen i forhold til i dag. Det fremgår f.eks. af lovforslaget, at prøvelsen ved domstolene alene kan angå det, som Ankestyrelsen udtrykkeligt har taget stilling til, hvilket er en ændring ift. i dag. De opfordrer til, at det klart bør fremgå, hvis lovforslaget har til hensigt at indskrænke prøvelsesadgangen og anfører videre, at fristen for at indbringe sagen bliver meget kortere end i dag. I patientskadesager ses det ofte, at sager ikke bliver ført, alene fordi søgsmålsfristen er sprunget.

Det faglige Hus og FH anfører, at tilskadekomne ikke kan nå at søge fri proces inden for fristen på 12 måneder. Det vil føre til, at flere ser sig nødsaget til at anlægge retssag uden at vide, om de er økonomisk sikret eller ej og dermed med risiko for at være nødt til at frafalde sagsanlægget. Det vil betyde, at tilskadekomne og Ankestyrelsen kommer til at bruge uforholdsmæssigt mange ressourcer på retssager, som ikke bliver afgjort alligevel. FH foreslår, at søgsmålsfristen øges til 3 år for tilskadekomne eller helt bortfalder. Den korte frist medfører, at tilskadekomne er nødt til at anlægge retssager, bare for at købe sig mere tid, hvilket både belaster Ankestyrelsen og domstolene unødigt.

Det Faglige Hus anser det for positivt, at der kommer regler for indbringelse af Ankestyrelsens afgørelser for domstolene, og at forsikringsselskabernes søgsmålsfrist er kortere end tilskadekomnes. Danske Advokater og JFR LAW anfører, at den asymmetriske søgsmålsfrist giver tilskadekomne en utilsigtet fordel i forbindelse med retssager, da det formentlig vil være sådan, at forsikringsselskaber ikke kan inddrage egne påstande i sagen, hvis tilskadekomne anlægger sagen efter 6 måneder. F&P foreslår, at fristerne gøres ens for sagens parter, og at de forlænges. Når selskaberne vurderer, om en sag bør indbringes for domstolene, vil det ofte være en samlet afvejning af afgørelserne, truffet af begge instanser. Dette kan føre til, at der anlægges flere retssager, samt forlænge sagsbehandlingen, hvilket passer dårligt med intentionen bag aftalen. F&P foreslår også, at Ankestyrelsen får hjemmel til at tage stilling til processuelle sagsskridt, f.eks. beslutningen om at genoptage, da selskaberne ellers kan være nødsaget til at sagsøge Arbejdsmarkedets Erhvervs sikring i de situationer.

Det Faglige Hus foreslår, at der laves en undtagelse til søgsmålsfristen på 12 måneder for tilskadekomne, hvis man kan dokumentere, at man inden 3 måneder efter afgørelsen fra Ankestyrelsen har søgt fri proces hos Civilstyrelsen.

FH gør opmærksom på, at ifølge langt de fleste standardbetingelser for retshjælpsforsikring er arbejdsskadesager undtaget.

Soldaterlegatet anfører, at der ikke føres retssager uden grund, og at det fremgår af en redegørelse fra Ankestyrelsen, at ca. halvdelen af alle veteransager fik et andet resultat efter domstolsprøvelse. Soldaterlegatet mener samtidig, at det fortsat bør være muligt at indbringe Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelser for retten, hvis klagefristen til Ankestyrelsen er sprunget. Der foreligger ikke en tilstrækkelig afvejet og god grund til at afvige fra den almindelige korte forældelse på 3 år, og en frist på 1 år er alt for kort. Særligt når det kommer til veteraner med psykiske lidelser, som i forvejen har svært ved at samarbejde med myndigheder og overholde frister.

Danske Advokater anfører også, at forslaget om udnyttelse af administrativ rekursadgang indebærer en risiko for, at ikke alle relevante spørgsmål i sagen bliver prøvet, og sagens parter risikerer at miste retten til at gøre relevante anbringender gældende. Forslaget indebærer, at selv klare fejl i en afgørelse fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, som først opdages efter udløb af klagefristen på 4 uger, kun i begrænset omfang kan ændres, idet det vil kræve, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring selv eller Ankestyrelsen efter anke vurderer, at der er tale om fejl, der giver grundlag for forvaltningsretlig genoptagelse. Danske Advokater anfører desuden, at Ankestyrelsen ofte er flere måneder om at vende tilbage på et fremsendt stævningssudkast, hvilket heller ikke har betydning for søgsmålsfristen. Med forslaget kan man således være nødt til at anlægge sagen, uden at Ankestyrelsen har haft mulighed for at forholde sig til et stævningssudkast, hvilket vil føre til, at der vil blive anlagt retssager på et mere usikkert grundlag.

Ankestyrelsen anfører, at det er usikkert i hvilket omfang kravet om udnyttet rekursadgang før eventuel stævning vil påvirke klageprocenten og den samlede sagsbehandlingstid. Det bør være et opmærksomhedspunkt, at en sag fortsat skal kunne viderebehandles i Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, dels under klagens behandling i Ankestyrelsen, dels under behandlingen af en retssag om Ankestyrelsens afgørelse. I modsat fald kan der ske en utilsigtet forlængelse af sagsbehandlingstiden. Ankestyrelsen anfører også, at forslaget medfører risiko for, at der vil blive anlagt flere retssager end i dag mod Ankestyrelsen som følge af kravet om rekursadgang og søgsmålsfrist. Det skyldes, at forsikringselskaber får større incitament til at klage over hver enkel delafgørelse i sagen, da den administrative rekurs skal være udnyttet, før der kan anlægges retssag. Da fristen er 6 måneder, skal forsikringselskabet derfor langt hurtigere end i dag indbringe sagen for domstolene, hvilket forventeligt vil medføre flere retssager.

Beskæftigelsesministeriets bemærkninger

Beskæftigelsesministeriet bemærker, at forslaget udmønter den politiske aftale om et forbedret arbejdsskadesystem, hvor der politisk er enighed om at indføre en søgsmålsfrist på henholdsvis 6 og 12 måneder for forsikringselskaber og tilskadekomne med henblik på i flere sager at begrænse de lange sagsforløb, som en række arbejdsskadesager har i dag. Beskæftigelsesministeriet er samtidig enig i behovet for at tydeliggøre i lovforslagets bemærkninger, at der med forslaget sker indskrænkninger i muligheden for at få fuld prøvelse af alle spørgsmål i en sag ved domstolene, hvis Ankestyrelsen alene har truffet afgørelse om enkelte spørgsmål i sagen. Lovforslagets bemærkninger på dette punkt er derfor blevet præciseret.

Beskæftigelsesministeriet bemærker, at domstolene påser overholdelse af søgsmålsfristen *ex officio*, og foretager en fuld bedømmelse af sagen, herunder spørgsmål af forvaltningsretlig karakter, f.eks. om sagsbehandlingsfejl og ugyldighed. Med forslaget er der ikke ændringer i de forvaltningsretlige regler, som Ankestyrelsen skal overholde i deres sagsbehandling. Væsentlige sagsbehandlingsfejl kan således lige som i dag føre til, at domstolene ændrer eller hjemviser en afgørelse. Beskæftigelsesministeriet vil løbende følge udviklingen i retspraksis som følge af forslaget.

Angående forslagene om, at søgsmålsfristen forlænges for enten tilskadekomne eller forsikringselskaberne, bemærker Beskæftigelsesministeriet, at tilskadekomnes søgsmålsfrist skal være længere af hensyn til forskellen i ressourcerne hos tilskadekomne og forsikringselskaberne. Søgsmålsfristen for tilskadekomne i arbejdsskadesager bliver også længere end den er i f.eks. patienterstatningssager, hvor søgsmålsfristen kun er 6 måneder for sagens parter. Forslaget skal sikre, at der efter den fastsatte frist ikke længere kan rejses tvivl om gyldigheden af en afgørelse, hvilket hurtigere vil kunne understøtte tilskadekomnes mulighed for at få den erstatning, som tilskadekomne har ret til.

Beskæftigelsesministeriet bemærker, at det er forudsat i lovforslagets bemærkninger, at der forventes flere klage- og retssager ved Ankestyrelsen som konsekvens af forslaget. Beskæftigelsesministeriet vil følge udviklingen i antallet af retssager.

Beskæftigelsesministeriet bemærker i forhold til forslaget om, at det fortsat skal være muligt at sagsøge Arbejdsmarkedets Erhvervs sikring, når klagefristen til Ankestyrelsen er sprunget, at dette vil modvirke forslagets formål om, at den administrative rekurs skal være udnyttet. Det er således en følge af forslaget, at det ikke længere er muligt at anlægge sag mod Arbejdsmarkedets Erhvervs sikring vedrørende afgørelser i konkrete arbejdsskadesager.

Forslaget fra Soldaterlegatet fører derfor ikke til ændringer i lovforslaget.

I forhold til forslaget om, at Ankestyrelsen får hjemmel til at tage stilling til procesuelle sagsskridt, f.eks. beslutningen om at genoptage, bemærker Beskæftigelsesministeriet, at beslutningen om at genoptage ikke er en afgørelse i forvaltningsretlig forstand, og derfor er der heller ikke med forslaget mulighed for at klage over procesuelle sagsskridt til Ankestyrelsen. Dette følger af forvaltningsretlige regler. Forslaget fører derfor ikke til ændringer.

I forhold til bemærkningerne om, at tilskadekomne ikke kan søge fri proces inden for fristen på 12 måneder, bemærker Beskæftigelsesministeriet, at der er mulighed for at få hastebehandlet ansøgninger om fri proces ved Civilstyrelsen, hvis der er en frist, der skal overholdes, som f.eks. en søgsmålsfrist. Dette medfører bl.a., at der kan opnås fri proces i sager om patienterstatning, hvor søgsmålsfristen er 6 måneder for tilskadekomne. Lovbemærkningerne er tilrettet som følge af bemærkningerne, så det er tydeliggjort, at der er mulighed for at søge hastebehandling.

Endvidere takker Beskæftigelsesministeriet for bemærkningerne om retshjælpsforsikring. Lovbemærkningerne herom er på den baggrund udtaget af lovforslaget.

Aldersnedsættelse af méngodtgørelse

Akademikerne henleder opmærksomheden på, at pensionsalderen rykkes 3 år i perioden frem til 2035, og det vil derfor være mere hensigtsmæssigt, at mén-godtgørelsen følger pensionsalderen, så tidspunktet for aldersnedsættelsen tilsvarende rykkes med 3 år til personer som er ældre end 42 år.

Danske Advokater anser forslaget for at være en ganske beskedne forbedring af erstatningsydelse.

Danske Advokater og Forsikring & Pension (F&P) bemærker, at reglen om aldersnedsættelse af mén i arbejdsskadesikringsloven med forslaget ikke længere svarer til den tilsvarende regel i erstatningsansvarsloven.

Beskæftigelsesministeriets bemærkninger

Beskæftigelsesministeriet bemærker, at det er korrekt, at der med den foreslåede ændring af arbejdsskadesikringsloven kommer til at være forskel på reglerne om aldersnedsættelse af méngodtgørelse i arbejdsskadesikringsloven og erstatningsansvarsloven. Lovforslaget udmønter den politiske aftale om arbejdsskadeområdet, hvorefter grænsen for aldersnedsættelse for størrelsen på méngodtgørelsen skal øges med ét år i 2035. Det følger ikke af aftalen, at denne ændring skal omfatte erstatningsansvarsloven.

F&P bemærker, at det fremgår af bemærkningerne, at det følger af forslaget til § 10, stk. 5, at det nye § 18, stk. 6, finder anvendelse i afgørelser, der træffes efter lovens ikrafttræden for arbejdsulykker, der er sket den 1. juli 2002 eller senere og den 1. juli 2002 eller senere. F&P antager, at der skulle have stået 1. juli 2005 eller senere, jf. forældelsesreglerne.

Beskæftigelsesministeriets bemærkninger

Beskæftigelsesministeriet bemærker, at forslaget om, at den nye aldersnedsættelse af mén skal gælde for sager fra 1. juli 2002 og frem skyldes, at fastsættelsen af méngodtgørelsen bl.a. er ændret i 2002 med virkning for skader fra 1. juli 2002 og senere. Det findes mest hensigtsmæssigt, at sager fra før denne dato fortsat følger de hidtil gældende regler.

Arbejdsmarkedets Erhvervs sikring bemærker, at formuleringen i lovbemærkningerne om, at hvis en afgørelse om mén, fra før 1. juli 2035 påklages til Ankestyrelsen som herefter træffer afgørelse 1. juli 2035 eller senere, vil aldersnedsættelsen skulle ske efter de nye regler, er i strid med gældende praksis. Efter gældende praksis beregnes godtgørelsen efter de faktorer, der er gældende på beregningstidspunktet. Der sker derfor normalt ikke en ny beregning, når Ankestyrelsen tiltræder en påklaget afgørelse. AES finder det uklart, om der med lovforslaget er tiltænkt en ændring af gældende praksis, og om lovforslaget skal forstås således, at der skal ske en ny beregning, uanset om Ankestyrelsen tiltræder eller ændrer afgørelsen.

F&P foreslår, at bestemmelsen kommer til at omfatte arbejdsulykker, som er indtruffet på ikrafttrædelsestidspunktet eller senere og erhvervs sygdomme, som er anmeldt på ikrafttrædelsestidspunktet, da arbejdsulykkesforsikringsselskaberne ikke kan opkræve præmier med tilbagevirkende kraft. Det vil indebære, at ankede spørgsmål om varigt mén, der er indtruffet tidligere end ikrafttrædelsestidspunktet, skal have udmålt godtgørelsen efter gældende regler, selv om den ankede afgørelse ligger på eller efter ikrafttrædelsestidspunktet.

Beskæftigelsesministeriets bemærkninger

Beskæftigelsesministeriet bemærker, at det fremgår af Aftale om et forbedret arbejdsskadesystem, at aftalepartierne er enige om fra 2035 at hæve tidspunktet for nedskrivningen af méngodtgørelsen som følge af alder med et år. Det betyder, at fra 2035 vil aldersnedsættelsen ske for personer, der er ældre end 40 år. Beskæftigelsesministeriet finder, at lovforslaget er udarbejdet i overensstemmelse med det aftalte. Det vurderes at være en indskrænkning i forhold til aftalen, hvis aldersnedsættelsen afgrænses til at gælde som foreslået af AES og Forsikring & Pension.

Lettere adgang til erstatning ved vold på arbejdspladsen

1. Generelt

Akademikerne, Danske Advokater, Danske Regioner, Fagbevægelses Hovedorganisation (FH), JFR Law KL, Landsforeningen for Socialpædagoger og Socialpædagogerne er generelt positive over for forslaget.

Forsikring & Pension (F&P) mener, at voldsskadeforsikringen grundlæggende er uhensigtsmæssig, og at de gode hensyn og intentioner kunne have været håndteret ved tilpasning af offererstatningsloven og Erstatningsnævnets virke. Dansk Arbejdsgiverforening (DA) udtrykker forståelse for baggrunden for den nye ordning, men finder, at ordningen bør udskilles i en separat lovgivning eller fremgå af offererstatningsloven. DA vurderer, at ændringen af offererstatningsansvarslovens § 10 om fravigelse af politianmeldelse i visse sager vil imødekomme problematikken om medarbejderens etiske dilemma.

DA mener videre, at det er problematisk, at arbejdsgiver skal tegne forsikring, der skal dække tilskadekomst, når der er en (ansvarlig) skadevolder, som ikke er arbejdsgiver. Arbejdsgiver kan i forvejen være ansvarlig efter erstatningsansvarsloven, hvis de ikke har efterlevet deres arbejdsmiljøretlige forpligtelser om at sikre, at arbejdet kan udføres sikkerheds- og sundhedsmæssigt forsvarligt. DA finder det uhensigtsmæssigt, at de derudover kan betragtes som pligtsubjekt i erstatningssager.

Beskæftigelsesministeriets bemærkninger

Beskæftigelsesministeriet sætter pris på de mange positive høringssvar.

Beskæftigelsesministeriet bemærker, at der med ordningen er tiltænkt en tæt sammenhæng mellem den nye ordning og arbejdsskadesystemet, da ordningen er fokuseret på anerkendte arbejdsulykker. Beskæftigelsesministeriet vurderer det derfor hensigtsmæssigt, at ordningen fremgår af arbejdsskadesikringsloven.

I forhold til hvorfor der skal tegnes forsikring for en skade, hvor arbejdsgiveren ikke er ansvarlig skadevolder, kan Beskæftigelsesministeriet henvise til, at der med lovforslaget er lagt op til at udmønte dette element i den politiske aftale om et forbedret arbejdsskadesystem fra september 2022, hvor det blev besluttet, at der skulle indføres en sådan forsikringsordning.

2. Målgruppen

DA er bekymret for rækkevidden af forsikringspligtige arbejdsgivere og vil gerne bidrage til arbejdet, så listen bliver så akkurat som muligt.

Danske Regioner og Socialpædagogerne bakker op om listen af forsikringspligtige arbejdsgivere, som den er udformet i lovforslagets bemærkninger. Hvis listen ændres, forventer Danske Regioner og KL at blive inddraget. Danske Regioner finder det uhensigtsmæssigt, hvis der ikke foreligger en endelig og udtømmende liste fra lovforslagets ikrafttræden. Danske Regioner og KL finder det desuden positivt, at beskæftigelsesministeren efter forhandling med relevante fagministerier kan undtage vise personalegrupper uden patientkontakt og ønsker så vidt muligt at inddrages i denne proces.

FH, Landsforeningen for Socialpædagoger og Socialpædagogerne mener, at den omfattede persongruppe er for snæver og bør udvides. FH henviser blandt andet til undersøgelser, som viser, at vold og chikane er udbredt i arbejdslivet på mange områder. FH mener, at hele folkeskoleområdet, inklusive folkeskolelovens § 3, stk. 2, 2. pkt. vedrørende navnlig inklusionsbørn, alle arbejdsgivere for sygeplejersker og socialrådgivere inden for servicelovens bestemmelser for børn og unge og en række øvrige primært offentlige erhverv bør omfattes. Socialpædagogerne og FH foreslår, at f.eks. plejefamilier og medarbejdere på asylcentre også bør omfattes. Landsforeningen for Socialpædagoger bemærker, at alle områder, hvor vold forekommer i hverdagen, bør indgå. F&P bemærker, at der bør laves opdaterede lister og databaser over sikringspligtige, som en gang årligt bør udsendes til de virksomheder, som vurderes sikringspligtige efter loven.

Beskæftigelsesministeriets bemærkninger

Beskæftigelsesministeriet skal bemærke, at listen i lovforslagets bemærkninger over arbejdsgivere, som vil have pligt til at tegne voldsskadeforsikring, er udarbejdet på baggrund af statistisk materiale med fokus på personalegrupper, som arbejder med at yde omsorg over for særligt udsatte borgere, og som ud fra arbejdsskadestatistikken er mest udsat for skader som følge af vold. Det er på den baggrund Beskæftigelsesministeriets vurdering, at listen i lovforslaget er retvisende i forhold til, på hvilke arbejdspladser der er størst behov for en voldsskadeforsikring. Det bemærkes også, at hvis der er grupper uden for listen, hvor det vurderes, at det vil være relevant at tegne forsikring, har arbejdsgiveren mulighed for frivilligt at tegne forsikring for sine ansatte.

Beskæftigelsesministeriet skal desuden bemærke, at listen over forsikringspligtige arbejdsgivere vil blive mere udførligt udmøntet i en bekendtgørelse, som Beskæftigelsesministeriet udarbejder i samarbejde med relevante fagministerier på området. I det omfang det er relevant, vil andre myndigheder og organisationer kunne blive inddraget i arbejdet.

Beskæftigelsesministeriet bemærker i øvrigt, at det ikke er hensigten, at listen løbende skal opdateres, hvorfor Beskæftigelsesministeriet ikke vurderer, at der er behov for at udsende lister over forsikringspligtige arbejdsgivere. Arbejdsgiverne og forsikringsselskaberne vil ud fra listen kunne se, hvilke kriterier arbejdsgiverne skal opfylde for at være forsikringspligtige. Beskæftigelsesministeriet vil dog følge området tæt og vil inden for rammerne af lovforslaget kunne foretage justeringer og opdatering i listen over forsikringspligtige arbejdsgivere i bekendtgørelsen, hvis dette kan begrundes på statistisk grundlag.

3. Forsikringens dækningsomfang

FH bemærker, at forsikringens dækningsområde beskrives meget forskelligartet igennem lovforslaget og finder det ønskværdigt at få præciseret, at forsikringen følger det almindelige forsikringsretlige princip om, at det er skadevolderens person, der forsikres, samt at forsikringen dækker enhver personskade som følge af ansvarspådragende handlinger, herunder af både uagtsom og forsætlig karakter, som den forsikrede borger/beboer/indsatte foretager. Derudover bør erhvervssygdomme ligeledes være omfattet af den foreslåede ordning. F&P foreslår, at udbetaling af erstatning efter erstatningsansvarsloven ikke skal være betinget af, at der er en anerkendt arbejdsskade.

FH mener, at lovbemærkningerne til bemyndigelsesbestemmelsen bør være bredere formuleret, da det vil give mulighed for, at oversete områder og ansatte kan samles op uden at skulle lave en lovændring.

F&P mener, at det er uklart i lovforslaget, om der gælder kontraheringspligt og i givet fald i hvilket omfang, hvilket bør præciseres. F&P ønsker videre, at det skal fremgå klart af loven, at hvis selvforsikrede arbejdsgivere ønsker at tegne tillægsforsikringen, skal forsikringselskaberne alene tilbyde det, hvis der samtidigt tegnes almindelig arbejdsulykkesforsikring.

Beskæftigelsesministeriets bemærkninger

I forhold til forsikringens dækningsområde skal Beskæftigelsesministeriet bemærke, at voldsskadeforsikringsmodellen har til formål at sikre den ansatte, der bliver udsat for vold på arbejdet, en lettere adgang til den erstatning, som pågældende allerede efter gældende ret har ret til i dag. Det er den tilskadekomne og ikke skadevolderen, som bliver dækket med denne forsikringsordning. Modellen har ikke til formål generelt at dække skadevolderens handlinger. Voldsskadeforsikringen vil som følge af lovforslaget dække enhver personskade som følge af ansvarspådragende handlinger, herunder både forsætlige og uagtsomme handlinger, fra den skadevoldende borger. Beskæftigelsesministeriet skal videre bemærke, at voldsskadeforsikringsordningen omfatter skader som følge af skadevoldende handlinger, men at sygdomme i visse tilfælde vil kunne anerkendes som en arbejdsulykke, og dermed kan være inden for voldsskadeforsikringens anvendelsesområde, hvis betingelserne for, hvornår en skade anses for at være en arbejdsulykke i arbejdsskadesikringsloven er opfyldt. Beskæftigelsesministeriet vurderer derfor ikke, at der er behov for at udvide forsikringens dækningsomfang. I forhold til kravet om en anerkendt arbejdsskade skal Beskæftigelsesministeriet bemærke, at betingelsen er indsat for at afgrænse forsikringspligtens omfang. Beskæftigelsesministeriet skal dog bemærke, at lovforslaget ikke er til hinder for, at forsikringselskabet kan udbetale en voldsskadeerstatning helt eller delvist, uden at afvente AES' afgørelse om anerkendelsesspørgsmålet.

I forhold til bemyndigelsesbestemmelsen kan Beskæftigelsesministeriet bemærke, at bemyndigelsesbestemmelsen skal være tydelig, således at der ikke opstår tvivl om, hvilke rammer bemyndigelsen giver beskæftigelsesministeren ved udformningen af bekendtgørelsen. Det betyder, at det skal så tydeligt som muligt beskrives i lovgrundlaget, hvilke områder og arbejdsgivere der forventes omfattet af forsikringspligten ved udmøntningen af bemyndigelsen. Beskæftigelsesministeriet vil dog følge ordningen tæt, og hvis det viser sig, at der er behov for at ændre i rækkevidden af

bemyndigelsesbestemmelsen, vil Beskæftigelsesministeriet tage hånd herom i fornødent omfang.

Med hensyn til forholdet om kontraheringspligt forstår Beskæftigelsesministeriet bemærkningen således, at der spørges ind til, hvorvidt forsikringsselskaberne har pligt til at tilbyde at tegne voldsskadeforsikring for arbejdsgivere, som ønsker at tegne en voldsskadeforsikring hos dem. Beskæftigelsesministeriet skal bemærke, at der i lovforslaget ikke er lagt op til en sådan kontraheringspligt, men at der er lagt op til, at forsikringsselskaber, som udbyder arbejdsulykkesforsikring til arbejdsgivere, som er omfattet af forsikringspligten, også skal tilbyde voldsskadeforsikring, hvis de vælger at tilbyde arbejdsulykkesforsikring til disse arbejdsgivere. Beskæftigelsesministeriet skal videre bemærke, at der i forslaget til § 49 a, stk. 3, er lagt op til, at en privat arbejdsgiver, der vil tegne voldsskadeforsikring, skal tegne voldsskadeforsikringen som en udvidet del af arbejdsulykkesforsikringen i samme forsikringsselskab som arbejdsulykkesforsikringen.

4. Afgørelseskompetence

DA vurderer, at Arbejdstilsynet ikke er den kompetente myndighed til at behandle klager over afgørelser om, hvorvidt en arbejdsgiver har pligt til at tegne en voldsskadeforsikring. DA bemærker, at det vil være naturligt, at der er samme klageadgang og behandling til Ankestyrelsen som for afgørelser, der er truffet efter arbejds-skadebestemmelserne.

LOS finder det betænkeligt, at det alene er forsikringsselskabet, som træffer afgørelse om, hvorvidt en personskade er dækket af forsikringen. LOS foreslår, at det i stedet er et uvildigt organ, der træffer beslutningen, da det vil skabe større tryghed. Organet kunne fx bestå af forsikringsbranchen, interesseorganisation og faglig organisation.

F&P finder af retssikkerhedsmæssige grunde, at der bør være en klageadgang for tilskadekomne ift. om hændelsen er dækket af forsikringen og erstatningsudmålingen.

Beskæftigelsesministeriets bemærkninger

Det er Beskæftigelsesministeriet vurdering, at forsikringsselskaberne allerede i dag har opgaver og dermed de fornødne kompetencer til at vurdere erstatningsudmålingen.

Beskæftigelsesministeriet skal videre henlede opmærksomheden på, at Arbejdstilsynet er den ansvarlige styrelse for udarbejdelsen af lovgivningen om voldsskadeforsikringsordningen, herunder også kriterierne for, hvornår en arbejdsgiver er forpligtet til at tegne voldsskadeforsikring. Det bemærkes i øvrigt, at Arbejdstilsynet har en lang og bred erfaring med at træffe konkrete afgørelser, hvorfor Arbejdstilsynet er kompetent til at behandle klager over afgørelser om, hvorvidt en arbejdsgiver er forsikringspligtig.

Afslutningsvist finder Beskæftigelsesministeriet, at retssikkerheden varetages ved, at den tilskadekomne kan rette henvendelse til forsikringsselskabets ledelse, hvis den tilskadekomne er uenig i forsikringsselskabets vurdering eller anlægge et civilt søgsmål ved domstolene. Dette svarer i det væsentlige til, hvad der gælder for an-

dre forsikringsordninger, som forsikringselskaber administrerer. Beskæftigelsesministeriet vurderer derfor ikke, at der er behov for at indføre en særlig klageadgang på dette område.

Beskæftigelsesministeriet finder på baggrund af ovenstående ikke anledning til at foretage ændringer i lovforslaget.

5. Regresadgang

F&P bemærker, at den regresadgang, som Erstatningsnævnet tillægges over for voldsskadeforsikringselskabet bør udgå. Derudover mener F&P, at det bør præciseres, at arbejdsskadeforsikringselskaberne har regresmulighed over for de arbejdsgivere, som har tilsidesat deres forsikringspligt.

DA finder i forhold til forslaget om, at Erstatningsnævnet kan rejse et regreskrav mod voldsskadeforsikringselskabet, at det er stærkt problematisk, at arbejdsgiver får overdraget ansvaret, og dermed skal erstatte en statslig garantiordning, som sikrer, at tilskadekomne får erstatning for sit tab, når skadevolder har overtrådt straffeloven. **DA** foreslår samtidig, at voldsskadeforsikringselskabet får mulighed for at rejse et regreskrav mod Erstatningsnævnet for sager, hvor der har været en overtrædelse af straffeloven. **DA** bemærker videre, at det fremstår som et unødvendigt beskyttelseshensyn, hvis forsikringselskabet bliver afskåret fra at rejse et regreskrav mod skadevolder.

Beskæftigelsesministeriets bemærkninger

Beskæftigelsesministeriet kan henholde sig til, at der ved den politiske aftale om et forbedret arbejdsskadesystem fra september 2022, blev besluttet, at der skal indføres en forsikringsordning, som skal gøre det lettere for ansatte at opnå erstatning efter erstatningsansvarsloven, når de udsættes for vold fra de borgere, som de er ansat til at drage omsorg for. Det indgår således i aftalen, at det er forsikringselskaberne, som skal dække erstatningskrav i disse situationer. En ansøgning til Erstatningsnævnet i en sag omfattet af en voldsskadeforsikring vil medføre et afslag fra Erstatningsnævnet i medfør af offererstatningslovens § 7. I afslaget vil der samtidig blive vejledt om, at sagen kan søges genoptaget i nævnet, hvis skaden ikke anerkendes af det forsikringselskab, hvor der er tegnet voldsskadeforsikring.

I forhold til regresmulighed over for skadevolder skal Beskæftigelsesministeriet bemærke, at regresmuligheden på dette punkt er afskåret i overensstemmelse med intentionerne bag aftalen for at imødekomme det etiske dilemma, som den ansatte kan stå i ift., at skadevolderen er en borger, som den ansatte drager omsorg for på arbejdet. Forslaget har endvidere til formål at beskytte sårbare og i forvejen udsatte skadevoldere, der ofte ikke har været i stand til at forstå omfanget af deres handlinger.

Beskæftigelsesministeriet finder på baggrund af ovenstående ikke, at der er grundlag for at foretage ændringer i lovforslaget. Derudover skal Beskæftigelsesministeriet bemærke, at der i den samlede økonomi for lovforslaget er taget højde for, at dele af aftalen vil medføre en økonomisk byrde for arbejdsgiverne, hvilket arbejdsgiverne kompenseres for med en nedsættelse af arbejdsskadeafgiften. Samlet set pålægges arbejdsgiverne således ikke merudgifter som følge af lovforslaget.

6. Risiko for tegning af forsikring og håndtering af sager ved manglende forsikring

F&P bemærker, at arbejdsulykkesforsikringsselskaberne ifølge forslaget bærer risikoen for, at sikringspligtige arbejdsgivere har tegnet voldsskadeforsikring – også i situationer, hvor arbejdsgiveren har forsømt sin pligt, uden at selskabet har haft mulighed for at opdage eller gøre opmærksom herpå. F&P finder det urimeligt og uhensigtsmæssigt, og at det adskiller sig fra praksis. F&P mener, at hensynet til, at flest mulige sikringspligtige får en forsikring, kan opnås fx ved klar lovgivning, ved at betinge licens til at drive bosted med bevis for overholdelse af sikringspligt samt bødestraf for tilsidesættelse af tegningspligt. Hæftelsen vil blive afspejlet i forsikringspræmierne. Alternativt anbefales det, at der indføres undtagelser for selskabets hæftelse fx ved urigtige oplysninger. F&P efterspørger endvidere en begrundelse for, hvorfor der er forskel på, at der er bødestraf for manglende overholdelse af arbejdsskadeforsikringspligten men ikke voldsskadeforsikringspligten.

F&P bemærker videre, at F&P ifølge lovforslaget skal varetage de opgaver, som voldsskadeforsikringsselskabet har, hvis der hverken er tegnet arbejdsskadeforsikring eller voldsskadeforsikring. F&P bemærker, at det forudsættes, at F&P kan delegerede opgaverne til et forsikringsselskab ligesom ankeadgangen efter § 46. F&P påpeger, at hverken F&P eller selskabet kan udbetale erstatningerne, da de ikke har en kassekredit, der bare kan trækkes på. F&P opfordrer til, at erstatningerne udbetales af AES efter opgørelse eller afvisning fra deres udpegede selskab, således at deres eneste udgift er til sagsbehandlingen. F&P opfordrer desuden til, at det er AES, som opkræver uforsikrede arbejdsgivere ved manglende sikringsdækning ift. voldsskadeforsikringen.

Beskæftigelsesministeriets bemærkninger

I forhold til forsikringsselskabernes ansvar, skal Beskæftigelsesministeriet bemærke, at forsikringsselskaberne i størstedelen af tilfældene allerede vil kende arbejdsgiverne, da der stilles krav om, at voldsskadeforsikringen skal tegnes som en udvidet del af arbejdsskadeforsikringen. Forsikringsselskabet vil derfor kunne afklare med kunderne, om de er omfattet af forsikringspligten og skal have en udvidet forsikring. Arbejdsgiverne og forsikringsselskaberne vil desuden tydeligt kunne se ved kommende bekendtgørelse om voldsskadeforsikringen, hvilke kriterier en arbejdsgiver skal opfylde for at være omfattet af forsikringspligten, og Beskæftigelsesministeriet vurderer derfor, at ordningen vil være administrerbar for forsikringsselskaberne.

Derudover skal Beskæftigelsesministeriet bemærke, at det er inspireret af den gældende ordning ift. arbejdsskadeforsikring, hvor forsikringsselskaberne allerede i dag har et vist ansvar efter arbejdsskadesikringsloven, idet forsikringsselskabet hæfter for forsikringsrisikoen, selvom det ved forsikringsaftalen er gået ud fra urigtige forudsætninger om forsikringsansvarets art og omfang. Beskæftigelsesministeriet skal videre bemærke, at der i lovforslaget ikke er noget til hinder for, at forsikringsselskabet i kundeforholdet kan rejse et krav over for arbejdsgiveren fx for urigtige oplysninger efter de almindelige aftaleretlige- og formueretlige regler herom. Beskæftigelsesministeriet har præciseret i bemærkningerne, at lovforslaget ikke regulerer kundeforholdet mellem forsikringsselskab og arbejdsgiver, og at lovforslaget ikke er til hinder for, at forsikringsselskabet rejser et erstatningskrav over for arbejdsgiveren pga. bl.a. urigtige oplysninger.

I forhold til bødestraf over for arbejdsgiveren kan Beskæftigelsesministeriet bemærke, at dette begrundes med, at voldsskadeforsikringen tegnes som en udvidet del af arbejdsskadeforsikringen, således at arbejdsulykkesforsikrings-selskabet vil kunne sikre finansieringen fra arbejdsgiveren. I de situationer, hvor arbejdsgiveren hverken har tegnet en arbejdsskadeforsikring eller voldsskadeforsikring, vil arbejdsgiveren kunne blive pålagt bøde for den manglende arbejdsskadeforsikring. Af forenklingssyn – og fordi det forventes, at situationen meget sjældent vil forekomme – vurderer Beskæftigelsesministeriet, at denne løsning er mest hensigtsmæssig.

I forhold til bemærkningen om F&P's rolle ift. fuldstændigt uforsikrede arbejdsgivere er Beskæftigelsesministeriet enig i F&P's forslag om, at AES skal udbetale erstatningerne efter afgørelse fra F&P's udpegede forsikrings-selskab, og at AES desuden skal opkræve pengene fra den uforsikrede arbejdsgiver i forhold til voldsskade-forsikringen. Beskæftigelsesministeriet har tilrettet lovforslaget på baggrund heraf.

7. Organisering af forsikringsordning

Socialpædagogerne mener, at det er positivt, at der lægges op til, at forsikringerne skal tegnes i samme forsikrings-selskab. DA mener derimod, at det er problematisk, at voldsskade-forsikringen tegnes som en tillægsforsikring i arbejdsgivers arbejds-forsikrings-selskab. Det låser arbejdsgiverne til en bestemt løsning, og priserne risikerer at blive uforholdsmæssigt høje, da der reelt ikke vil være konkurrence på markedet.

F&P foreslår en alternativ forsikringsmodel, hvor udfordringerne håndteres ved etablering af en kollektiv ordning fx i regi af Garantifonden. Det vil have den væsentlige fordel, at forsikringerne til de sikringspligtige ikke ville skulle prissættes på kommercielle vilkår i hvert enkelt arbejdsskade-forsikrings-selskab, hvor gruppen af sikringspligtige er et mindre risikofællesskab og dermed bliver den risiko, som det enkelte forsikrings-selskab skal tage, stor. En kollektiv ordning vil alene skulle opkræve præmier efter de faktiske udgifter hvert år for alle sikringspligtige. Det ville skabe den billigste ordning for de sikringspligtige institutioner, som i forvejen har mange og dyre arbejdsskader og derfor høje forsikringspræmier for kunderne, som på dette område – for private – er svært økonomisk belastet. F&P bemærker, at de gerne indgår i dialog, hvor de kan uddybe forslaget, som de mener vil give en langt bedre, billigere og mindre administrativ tung løsning.

Landsorganisationen for sociale tilbud (LOS) undrer sig over, at der pålægges endnu en økonomisk byrde på arbejdsgivere inden for socialområdet, som i forvejen er presset økonomisk. LOS foreslår at lægge den økonomiske post over på AES betalingerne, som i forvejen er tilknyttet ATP betalingerne, hvorved forsikrings-kostningerne bliver en solidarisk samfunds-kostning betalt af alle arbejdsgivere i Danmark.

Beskæftigelsesministeriets bemærkninger

Det er Beskæftigelsesministeriets opfattelse, at det vil være en fordel at have voldsskade-forsikringen som en udvidet del af arbejdsskade-forsikringen, da det vil samle sagsbehandlingen og erstatningsudbetalingerne samme sted. Derudover er det Beskæftigelsesministeriets vurdering, at det i forhold til sagsbehandling og admini-

stration i øvrigt vil gøre det billigere frem for dyrere at have voldsskade-forsikringen sammen med arbejdsskade-forsikringen bl.a., fordi sagsbehandlingen samles på et sted.

I forhold til de alternative forslag til forsikringsmodel skal Beskæftigelsesministeriet bemærke, at der ved valg af organisering af forsikringen i lovforslaget er lagt vægt på at etablere den enklest mulige ordning, herunder henset til, at det forventeligt er en lille ordning – særligt for de private arbejdsgivere, som forsikringsbranchen primært dækker. Beskæftigelsesministeriet forventer relativt få sager om året og F&P's forslag vil kræve en ændring af lov om Garantifonden, herunder lovens formålsbestemmelse, idet det vil gå imod det, som Garantifonden er sat i verden for, nemlig at gribe konkursramte forsikrings-selskaber. Derudover vil Garantifonden som mellemlidende forventeligt medføre nogle ekstra udgifter i ordningen. Beskæftigelsesministeriet foretager på denne baggrund ikke ændringer i lovforslaget herom.

8. Forholdet til erstatningsansvarsloven og offererstatningsloven:

F&P bemærker, at der er en række uklarheder ift. samspillet mellem de afledte regler efter henholdsvis arbejdsskadesikringsloven og erstatningsansvarsloven, fx bevisbyrderegler og praksis for dækning af udgifter til advokat, som bør uddybes og afklares i forarbejderne.

FH bemærker, at der bør indsættes en hjemmel i voldsofferloven [offererstatningsloven], der dispenserer fra fristerne i §13, således at perioden, sagen har været under behandling ved voldsskade-forsikrings-selskabet, tillægges de i § 13 oplyste anmeldelsesfrister.

Beskæftigelsesministeriets bemærkninger

Beskæftigelsesministeriet bemærker at samtlige vurderinger og udbetalinger efter voldsskade-forsikringsordningen forudsættes at følge reglerne i erstatningsansvarsloven. Samspillet til arbejdsskadesikringsloven vil derfor være det samme som i andre tilfælde, hvor tilskadekomne som følge af arbejdsskaden samtidig opnår ret til erstatning mv. efter erstatningsansvarsloven. Beskæftigelsesministeriet har præciseret dette i bemærkningerne til lovforslaget.

I forhold til fristerne i offererstatningslovens § 13 er det Beskæftigelsesministeriets opfattelse, at lovforslagets § 8, nr. 2, allerede imødekommer denne bemærkning. Der indføres med lovforslaget den undtagelse, at hvis sagen har været til behandling hos voldsskade-forsikrings-selskabet eller den selvforsikrede arbejdsgiver, og de kommer frem til, at erstatningspligten ikke anerkendes, regnes fristen for anmeldelse til Erstatningsnævnet fra det tidspunkt, hvor forsikrings-selskabet eller den selvforsikrede arbejdsgiver har truffet afgørelse, forudsat at tilskadekomne har indgivet anmeldelse til forsikrings-selskabet eller den selvforsikrede arbejdsgiver inden 2 år efter, at lovovertrædelsen er sket.

9. Økonomi

DA og F&P bemærker, at de 5 mio. kr., som der er lagt til grund for erstatningsomfanget, er undervurderet. F&P bemærker, at de 5 mio. kr. stammer bl.a. fra rapporten "Erstatning for vold på arbejdspladsen" fra maj 2020 (B46-rapporten), og så

vidt de forstår anerkendte arbejdsulykker, før det nye anerkendelsesbegreb pr. januar 2020 for alvor har slået igennem. F&P påpeger, at anerkendelsesprocenten generelt er steget fra godt 50 pct. i 2016 til 80 pct. i 2021, hvor antallet af anerkendte ulykker var 9.004 i 2016 og 16.631 i 2021.

Beskæftigelsesministeriets bemærkninger

Beskæftigelsesministeriet skal bemærke, at skønnet er baseret på data fra anmeldesystemet (EASY) om antallet af voldelige arbejdsulykker og efterfølgende forventet fravær i en række specifikke brancher sammenholdt med realiserede erstatningsudgifter fra AES' sagsbehandlingssystem vedr. de samme arbejdsulykker. Skønnet er forbundet med en vis grad af usikkerhed, og er afhængig af, at registreringerne i EASY er foretaget korrekt af de pågældende arbejdsgivere.

I forhold til beregning af udgifter til tabt arbejdsfortjeneste er der taget udgangspunkt i data om det forventede fravær i forbindelse hermed. I skønnet er det antaget, at alle tilfælde anerkendes, og at de tilskadekomne i udgangspunktet er fraværende i videst muligt omfang af deres forventede fravær. Der er således tale om et øvre skøn inden for hvilket, det er muligt at skønne på baggrund af og samtidig med udgangspunkt i det tilgængelige data på området. Ændringer af kriterierne for anerkendelse vil derfor ikke påvirke beregningerne.

Desuden bemærkes det, at de skønnede udgifter til erstatninger om året til private arbejdsgivere er på omkring 5 mio. kr., og at skønnet er forbundet med en vis usikkerhed. Det bemærkes, at uanset om de faktiske erstatningsudgifter mod forventning er højere, fortsat må forventes at udgøre en meget begrænset størrelse ift. de forsikringspligtige private arbejdsgiveres samlede erstatningsudgifter på arbejdsskadeområdet.

10. Øvrige bemærkninger

DA peger på, at det er u hensigtsmæssigt, at tilskadekomne ikke skal oplyse, hvem skadevolder er – både ift. at vurdere, om hændelsen skal anmeldes som en arbejdsskade, og ift. forebyggelse af lignende sager.

Socialpædagogerne er positive over for, at forsikringsselskaberne og de selvforsikrede arbejdsgivere tidligt i forløbet skal vejlede den tilskadekomne om dennes mulighed for at anmode om erstatning efter voldsskedeforsikringen. Socialpædagogerne bemærker dog, at det er essentielt, at AES også meget tidligt i skadesforløbet gør den tilskadekomne opmærksom på mulighederne for at anmode om erstatning efter voldsskedeforsikringen. Socialpædagogerne foreslår, at AES med fordel kan udarbejde en skriftlig vejledning, som helt systematisk fremsendes til tilskadekomne, når de modtager en anmeldelse om vold, trusler eller andre voldsomme episoder.

Det Faglige Hus bemærker, at det ikke fremgår tydeligt af lovforslaget, men at de af GDPR-mæssige hensyn forudsætter, at der er samme opdeling af sagen (voldsoffer contra arbejdsskadesagen) hos forsikringsselskabet, som hvis der var tale om 2 forskellige forsikringsselskaber. Det Faglige Hus bemærker videre, at det ikke fremgår af lovforslaget, at der er taget stilling til konsekvensen heraf ift. ansættelsesbevisloven, da tilskadekomne nu selv skal anmelde voldsovertrædelsen til arbejdsgiverens forsikringsselskab. Det Faglige Hus foreslår, at det bør fremføres ty-

deligt i lovbemærkningerne, at der er tale om en væsentlig ansættelsesretlig oplysning, som skal fremgå af ansættelsesbeviset, i hvilket forsikringsselskab, forsikringen er tegnet. Det skal også fremgå af ansættelsesbeviset, hvis arbejdsgiveren har valgt ikke at tegne forsikring.

F&P bemærker, at det bør tydeliggøres, at voldsoffererstatningen [voldsskadeforsikringen] indgår i det årlige beregningsgrundlag for arbejdsskadeafgiften og arbejdsmiljøbidraget samt fordelingsgrundlaget af udgifter til uforsikrede.

FH bemærker, at opgørelse og udbetaling af renter bør følge erstatningsansvarslovens regler. FH bemærker videre, at den indbyrdes hæftelsesrækkefølge mellem voldsskadeforsikring, offererstatning og almindelige culpa-krav bør fastlægges for at regulere tilfælde, hvor tilskadekomne kan støtte sit krav på flere af disse regelsæt.

FH bemærker desuden, at der ikke er taget stilling til forældelse af krav omfattet af voldsskadeforsikringen. FH mener, at det bør fremgå, at forældelsesfristen er 5 år.

Beskæftigelsesministeriets bemærkninger

I forhold til kommentaren om identifikation af skadevolderen, har Beskæftigelsesministeriet forståelse for det forebyggelsesmæssige hensyn bag bemærkningen. Beskæftigelsesministeriet mener dog, at for at opnå formålet med ordningen, herunder at imødekomme det etiske dilemma for den ansatte, som er ansat til at drage omsorg for den skadevoldende borger, er det mest hensigtsmæssigt, at der ikke stilles krav om, at den tilskadekomne skal oplyse, hvem skadevolder var.

I forhold til GDPR-mæssige hensyn, kan Beskæftigelsesministeriet oplyse, at det ligger uden for lovforslaget at regulere forsikringsselskabernes interne arbejdstilrettelæggelse, men forudsætter, at dette sker i overensstemmelse med god forsikringsetik. Med hensyn til bemærkningerne om ansættelsesbevis, kan Beskæftigelsesministeriet oplyse, at det er blevet indsat i bemærkningerne, at voldsskadeforsikringen sidestilles med en arbejdsulykkesforsikring i forhold til lov om ansættelsesbevis og visse arbejdsvilkår og fortolkes i overensstemmelse hermed.

Med hensyn til om voldsskadeforsikringen indgår i det årlige beregningsgrundlag for arbejdsskadeafgiften og arbejdsmiljøbidraget samt i fordelingsgrundlaget af udgifter til uforsikrede, kan Beskæftigelsesministeriet oplyse, at afholdte udgifter til erstatning mv. efter voldsskadeforsikringen ikke indgår i grundlaget for beregning af arbejdsskadeafgiften og arbejdsmiljøbidraget. For så vidt angår fordelingsgrundlaget af udgifter til uforsikrede, vurderer Beskæftigelsesministeriet, at dette fremgår af lovforslagets § 49 b, stk. 6, og bemærkningerne hertil.

I forhold til det anførte om rækkefølgen for at søge erstatning efter voldsskadeforsikringen, henholdsvis offererstatningsloven, henholdsvis de almindelige regler om erstatning henvises der til bemærkningerne til pkt. 5. Heraf fremgår det bl.a., at en ansøgning til Erstatningsnævnet om offererstatning i en sag, som er omfattet af en voldsskadeforsikring, i første omgang vil blive afslået med henvisning til offererstatningslovens § 7 (erstatning for skade, der er omfattet af en forsikring). Endelig bemærkes det, at en tilskadekomne – som hidtil – vil kunne gøre et erstatningskrav gældende mod skadevolder ved et civilt søgsmål. Formålet med at indføre voldsskadeforsikringen er imidlertid at styrke adgangen til fuld erstatning ved at

holde de pågældende sager ude af både offererstatningssystemet og domstolssystemet.

I forhold til forældelse, kan Beskæftigelsesministeriet bemærke, at forældelse for krav efter voldsskedeforsikringen vil følge reglerne i erstatningsansvarsloven. Beskæftigelsesministeriet har præciseret dette i lovforslaget.

Med hensyn til ønsket om, at AES også meget tidligt i skadesforløbet gør den tilskadekomne opmærksom på mulighederne for at anmode om erstatning efter voldsskedeforsikringen, kan Beskæftigelsesministeriet oplyse, at ministeriet er enig i, at det er vigtigt, at tilskadekomne, som er omfattet af voldsskedeforsikringen, i fornødent omfang bliver gjort bekendt hermed og vejledt om ordningen. Det er derfor blevet præciseret i bemærkningerne, at der ved udarbejdelse af en bekendtgørelse om voldsskedeforsikring vil blive taget nærmere stilling til, hvordan vejledningen skal finde sted.

Højere erstatningsniveau for permanente behandlingsudgifter og hjælpemidler

Forsikring & Pension (F&P) finder det positivt, at niveauet for permanente fremtidige behandlingsudgifter hæves ved, at der fastsættes særskilte kapitaliseringsfaktorer for permanente behandlingsudgifter. De ønsker dog, at beskatning af kapitalgevinster indgår som faktor i omsætning af erstatning for permanente udgifter til helbredelse, optræning og hjælpemidler.

Soldaterlegatet foreslår, at der gives hjemmel til, at veteraner, som er kommet til skade og har fået udmålt fremtidige udgifter til bl.a. proteser før 1. juli 2024, kan blive omfattet af den forbedrede kompensation via genoptagelse.

Beskæftigelsesministeriets bemærkninger

Beskæftigelsesministeriet bemærker, at lovforslaget er justeret, så forudsætninger om indkomstbeskatning udgår, mens forudsætninger om kapitalbeskatning fortsat indgår som faktor. Herved vil forudsætninger om kapitalbeskatning indgå på samme vis som ved den gældende kapitaliseringsfaktor ift. erhvervsevnetab. En ligestilling på dette punkt vurderes hensigtsmæssig.

Soldaterlegatets forslag ligger uden for rammerne af den politiske aftale om et forbedret arbejdsskadesystem.

Erstatning for tab af forsørger indtil barnets 21. år

Arbejdsmarkedets Erhvervssikring finder forslaget positivt, og bemærker at det vil medføre et bedre forløb for de børn og unge, der har mistet en forsørger som følge af en arbejdsskade.

Videregivelse af oplysninger om sort arbejde og socialt bedrageri

Det Faglige Hus anfører, at det umiddelbart er positivt, at lovforslaget skal modvirke socialt bedrageri. Det er positivt, at det er specificeret i loven, at der kun skal videregives oplysninger, når der er tale om klare og konstaterbare overtrædelser eller misbrug, eller at der er en sikker antagelse herom. Der er dog den risiko, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring får videregivet oplysninger for hurtigt til kommuner mv., hvis ikke der er helt klare regler for, hvornår det skal videregives. Det kan fx være i tilfælde, hvor tilskadekomne bestrider, at observationerne har relevans,

eller at der er tale om redigeret materiale mv. Det giver en retssikkerhedsmæssig udfordring for tilskadekomne.

Det faglige Hus foreslår, at det i bestemmelsen skal fremgå tydeligt, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring som myndighed er underlagt almindelige forvaltningsretlige principper forinden videregivelse.

F&P anser det for positivt, at der indføres pligt for Arbejdsmarkedets Erhvervssikring til at videregive oplysninger om skatteunddragelse og socialt bedrageri. Lovforslaget bør inspirere andre områder, hvor der er samme udfordringer.

F&P foreslår, at selskaberne får hjemmel til at videresende oplysninger om sort arbejde og socialt bedrageri til sanktionerende myndighed. Herved undgås, at der anvendes ressourcer hos AES, som ikke er direkte relateret til sags- og skadebehandling. Alternativt foreslår F&P, at der skal indføres adgang til at klage over tilfælde, hvor AES ikke videregiver oplysninger

Beskæftigelsesministeriets bemærkninger

Beskæftigelsesministeriet bemærker, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skal overholde de forvaltnings- og databeskyttelsesretlige regler for videregivelse af oplysninger, og forslaget til ændring af § 35 a, medfører ikke ændringer i denne henseende. Tilskadekomnes retssikkerhed sikres fortsat med forslaget, da det fremgår af lovbemærkningerne, at der kun skal videregives oplysninger, når der er tale om klare og konstaterbare overtrædelser eller misbrug, eller der er en sikker antagelse herom.

Beskæftigelsesministeriet bemærker også, at den pligt, som forslaget medfører for Arbejdsmarkedets Erhvervssikring til at videregive oplysninger om socialt bedrageri, er begrundet i Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings myndighedsrolle og forslaget medfører derfor ikke samme pligt ift. forsikringsselskaberne, idet det bemærkes, at det samtidig heller ikke ændrer på forsikringsselskabernes retsstilling i forhold til at videregive oplysninger.

Bemærkningerne giver således ikke anledning til ændringer i lovforslaget.

Kapitaliseringstidspunkt

Forsikring & Pension (F&P) finder det positivt, at der med et ændret kapitaliseringstidspunkt kan undgås dobbeltkompensation i situationer, hvor tilskadekomne får udmålt et kapitalbeløb for samme periode, som tilskadekomne allerede har modtaget en løbende erstatning for. Samtidig påpeger F&P, at det er uklart, i hvilken grad, der fortsat er situationer med over- eller dobbeltkompensation, som forslaget ikke håndterer, og at disse i givet fald bør tydeliggøres i bemærkningerne. F&P henviser samtidig til, at det fremgår af bemærkningerne til § 27, stk. 4, 3. pkt., at bestemmelsen skal finde anvendelse i flere tilfælde end de tilfælde, som danner grundlag for forslaget (dobbelterstatning). F&P anfører i den forbindelse, at bestemmelsen også er tiltænkt at stille tilskadekomne erstatningsmæssigt bedre, hvis selskabet vælger at påklage en afgørelse med delvis eller fuld kapitalisering, idet der altid skal ske en ny beregning af kapitalerstatningen til den værdi, som erstatningen har ved datoen for beregningen. Dette gælder også, selv om Ankestyrelsen eller domstolene stadfæster AES' afgørelse. Retsvirkningen af genberegning pr. en anden dato, end fastsat i den oprindelige afgørelse, er, at der tilkommer tilskade-

komne månedlige ydelser efter ASL § 17, stk. 7 i perioden fra den oprindelige afgørelse til den nye afgørelse.

Arbejdsmarkedets Erhvervs sikring (AES) anfører, hvis den nye regel om omsætningstidspunkt skal gælde for ulykker sket før 1. januar 2004 og erhvervs sygdomme anmeldt før 1. januar 2004, skal lovforslaget justeres. AES gør videre opmærksom på, at de nuværende regler om ret til løbende erstatning forud for en engangserstatning blev indført med virkning for ulykker sket/erhvervs sygdomme anmeldt fra 1. juli 2007. AES påpeger i den sammenhæng, at det ikke fremgår af forslaget til § 1, nr. 33 og 34, hvilken betydning lovforslaget har for skader sket/ulykker anmeldt i perioden fra 1. januar 2004 (hvor lov om arbejdsskadesikring trådte i kraft) til 30. juni 2007. Det fremgår således ikke af lovtekst og bemærkninger, om den nye regel betyder, at der også for skader i denne periode kan tilkendes både en kapitalerstatning og en løbende erstatning for perioden før afgørelsen. Denne mulighed foreligger ikke efter gældende regler.

Endvidere anfører AES, at det bør fremgå, for hvilken periode den løbende erstatning skal tilkendes – fx om den løbende erstatning kun kan tilkendes fra datoen for AES' afgørelse frem til datoen for den nye beregningsafgørelse, som AES træffer efter Ankestyrelsens afgørelse.

Herudover anfører AES, at den i bemærkningerne beskrevne metode for så vidt angår udbetaling af løbende erstatning før omsætningstidspunktet ikke er i overensstemmelse med nuværende metode for opgørelse af den løbende erstatning før omsætningstidspunktet.

Beskæftigelsesministeriets bemærkninger

Beskæftigelsesministeriet kan oplyse, at lovforslaget har til hensigt at sikre, at der med virkning fra lovens ikrafttræden ikke vil ske dobbeltkompensation ved afgørelser om omsætning af løbende erstatning til kapitalbeløb efter arbejdsskadesikringsloven i nogen sager, hvor tilskadede efter gældende praksis modtager både en engangserstatning og en løbende erstatning for den samme periode.

Det er ikke i øvrigt hensigten at ændre ved tidligere retstilstand(e) for kapitalisering. For at sikre, at formålet opnås, har Beskæftigelsesministeriet i ikrafttrædelsesbestemmelsen indsat en overgangsbestemmelse, som betyder, at ændringsforslaget også finder anvendelse ved afgørelser efter lovens ikrafttræden, som måtte relatere sig til tidligere lovgivning i det omfang dette måtte opstå. Der henvises til bemærkningerne til ikrafttrædelsesbestemmelsen. Med hensyn til bemærkningerne om over- eller dobbeltkompensation, kan Beskæftigelsesministeriet oplyse, at det er ministeriets vurdering, at der ikke burde opstå andre situationer med over- eller dobbeltkompensation i forhold til omsætning af løbende erstatning til kapitalbeløb end det, som forslaget tilsigter at løse.

Beskæftigelsesministeriet kan i øvrigt oplyse, at der ikke ved forslaget er tilsigtet ændringer i tidspunktet for, hvornår en løbende erstatning kan tilkendes fra, efter arbejdsskadesikringsloven. For så vidt angår bemærkningerne om, at den beskrevne metode for så vidt angår udbetaling af løbende erstatning før omsætningstidspunktet ikke er i overensstemmelse med nuværende metode for opgørelse, kan Beskæftigelsesministeriet oplyse, at der med forslaget er tilsigtet den foreslåede ændring med henblik på at sikre, at der fremadrettet ikke sker dobbeltudbetaling af

*erstatninger efter arbejdsskadesikringsloven. Det er således korrekt, at efter forslaget vil omsætningstidspunktet blive fastsat svarende til datoen for Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings senere afgørelse og ikke svarende til datoen for den påklagede afgørelse, og at tilskadekomne vil få udbetalt en eventuel erstatning, som tilskadekomne måtte have ret til før det senere omsætningstidspunkt, som en tilgodehavende løbende erstatning. Værdien af den løbende erstatning for perioden fra den påklagede afgørelse til den senere afgørelse vil for tilskadekomne være den samme som værdien af den nedsættelse, der foretages i engangserstatningen med et omsætningstidspunkt svarende til den senere afgørelse i stedet for den påklagede afgørelse. Beskæftigelsesministeriet mener således ikke, at tilskadekomnes retstil-
ling ifølge forslaget er hverken forbedret eller forværret.*

Mål for sagsbehandlingstid og fastsættelse af frister

F&P mener, det er positivt, at de lovfastsatte frister ophæves, da de i alt for mange tilfælde har givet tilskadekomne et falsk håb om hurtigere sagsbehandling, end hvad der har været realistisk. De gør opmærksom på, at sagsbehandlingstiden ikke egenhændigt styres af arbejdsskademyndighederne. F&P foreslår derfor, at det skal fremgå af lovforslagets bemærkninger, at der skal foretages målinger af, hvor lang tid der går fra sagerne er færdigoplyste til der træffes en afgørelse. Herudover foreslår F&P, at det skal fremgå af lovforslagets bemærkninger, at der skal måles mere på kvaliteten i afgørelserne, så et ensidigt fokus på de politiske måltal ikke går ud over kvaliteten i afgørelserne. Det Faglige Hus foreslår ligeledes, at der ved de nye målsætninger, som efter lovforslaget sættes til henholdsvis gennemsnitligt 7 og 20 måneder fra anmeldelse, indarbejdes bemærkninger om, at målsætningerne skal sænkes ved den årlige revision, hvis det overhovedet er muligt, da tilskadekomne uden de afskaffede frister står uden konkret sikkerhed for effektiv sagsbehandling.

DA bemærker, at de er uforstående over for den juridiske konstruktion, hvor der er tale om ophævelse af § 16. DA læser lovforslaget sådan, at der er tale om lovgivning i bemærkningerne. Danske Advokater finder det ligeledes retssikkerhedsmæssigt betænkeligt og forbundet med risiko for vilkårlighed, hvis det uden frister overlades til AES' bestyrelse at foretage sagsbehandlingsmæssig prioritering. Danske Advokater mener, at man bør fastholde rimelige frister for, hvornår der senest skal være truffet afgørelse om bestemte væsentlige spørgsmål, og sikrer en effektiv kontrol med, at disse overholdes. DA foreslår, at der indsættes en rammebestemmelse som et juridisk ophæng til de politisk fastsatte sagsbehandlingsmål. Alternativt bør det fremgå klarere af bemærkningerne, at det i sidste ende er AES' bestyrelse, der har ansvaret for administrationen, og som kan justere på sagsbehandlingsmål.

Arbejdsmarkedets Erhvervssikring (AES) mener, at det i lovforslaget er uklart, at den nuværende praksis vedrørende anerkendelse af en arbejdsulykke ikke berøres af forslaget om ophævelse af fristene i § 16. AES forstår lovforslagets bemærkninger sådan, at anerkendelse af lovens frister ikke har betydning for spørgsmålet om anerkendelse efter § 6 (arbejdsulykke) og § 7 (erhvervs sygdom). AES mener desuden, at det bør præciseres i bemærkningerne, at praksis, jf. principmeddelelse 38-20, om hvornår en sag er tilstrækkeligt oplyst til, at arbejdsskademyndighederne kan vurdere, om en skade udgør en personskade i arbejdsskadesikringslovens forstand, opretholdes.

Beskæftigelsesministeriets bemærkninger

Beskæftigelsesministeriet kan oplyse, at det fremgår af den politiske aftale om et forbedret arbejdsskadesystem, at aftalepartierne er enige om, at mål for sagsbehandlingstid skal erstatte de eksisterende lovfastsatte frister for sagsbehandlingen. Ifølge aftalen skal dette medvirke til at styrke AES's bestyrelses mulighed og ansvar for af hensyn til de tilskadekomne at tilrettelægge den mest hensigtsmæssige sagsafvikling, ligesom målene skal give AES en større fleksibilitet og forenkling ift. at styre driften inden for enkle og tydelige mål for sagsbehandlingstiden. Med lovforslaget udmøntes aftalen på dette punkt. Det bemærkes samtidig, at det er bestyrelsen for AES, som efter lov om den selvejende institution Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har ansvaret for, at AES administreres hensigtsmæssigt og forsvarligt, herunder forsvarlige sagsbehandlingstider. Beskæftigelsesministeren har efter samme lov ansvaret for, at føre tilsyn med, at AES' bestyrelse udfører sit hverv i overensstemmelse med lovgivningen. Beskæftigelsesministeriet har bedt AES' bestyrelse om inden udgangen af 2023 at fremsende en redegørelse for forhold, der påvirker sagsbehandlingstiden, og en plan med årlige delmål for, hvordan AES kan indfri de politiske målsætninger fra arbejdsskadeaftalen. Ligeledes vil Beskæftigelsesministeriet fremadrettet som tilsynsmyndighed i forhold til AES' bestyrelse bede bestyrelsen en gang årligt om at afrapportere på sagsbehandlingstiderne og løbende følge udviklingen heri.

I forhold til bemærkningen om anerkendelse af en arbejdsulykke, kan Beskæftigelsesministeriet oplyse, at praksis i øvrigt for anerkendelse af arbejdsulykker, som bl.a. udtrykt i Ankestyrelsens principmeddelelse 38-20, ikke ændres ved forslaget.

Ikrafttrædelses- og overgangsbestemmelser

Arbejdsmarkedets Erhvervssikring (AES) ønsker, at bestemmelsen i § 24, stk. 6, om selvstændig afgørelse om årsløn, som affattet ved lovforslagets § 1, nr. 29, bør gælde for alle sager, hvor der skal træffes afgørelse om årsløn efter 1. juli 2024. AES anfører, at bestemmelsen ikke vedrører, hvordan årslønnen skal fastsættes, og at en tidligere ikrafttræden derfor ikke påvirker erstatningernes størrelse. AES begrundet ønsket med, at en tidligere ikrafttræden vil understøtte en mere smidig administration - også i de sager som kan være omfattet af forslaget om uddannelsesgodtgørelse, og hvor ulykken er sket/erhvervssygdommen er anmeldt før 1. juli 2024, og hvor AES i nogle tilfælde skal træffe afgørelse om uddannelsesgodtgørelse.

Ankestyrelsen (AST) bemærker, at da det samlede lovforslag vedrører en ændring af lov om arbejdsskadesikring, bør det overvejes at tydeliggøre, i hvilket omfang forslaget om aldersbetinget nedsættelse af godtgørelsen for varigt mén også omfatter afgørelser i arbejdsskadesager, der er omfattet af de arbejdsskadelove, der var gældende før lov om arbejdsskadesikring trådte i kraft den 1. januar 2004 (for erhvervssygdommes vedkommende 1. januar 2005). Arbejdsmarkedets Erhvervssikring (AES) anfører tilsvarende i forhold til lovforslaget § 1, nr. 33 og 34 om ændret kapitaliseringstidspunkt, hvor ændringen ikke vil slå igennem for tidligere lovgivning, medmindre dette præciseres i lovforslaget.

Ankestyrelsen foreslår, at bestemmelsen om frist for medvirken til sagsoplysning, jf. lovforslagets § 1, nr. 41 og 57-59, skal træde i kraft for alle sager, hvor der træf-

fes afgørelse efter lovens ikrafttræden. Det er u hensigtsmæssigt, hvis arbejdsskade-myndighederne i en række år efter lovens ikrafttræden, skal have to sideløbende administrative procedurer, når der skal rykkes for oplysninger

F&P foreslår, at lovforslaget først træder i kraft 1. januar 2025, da forslaget er om-fattende, og medfører en række væsentlige ændringer af loven, som aktørerne på arbejdsskadeområdet skal have længere tid til at forberede implementeringen af. Det bør særligt præciseres i forhold til forslag, der medfører økonomiske krav. Konkret foreslår F&P, at forslagens nr. 36 og 37 træder i kraft samtidig.

Beskæftigelsesministeriets bemærkninger

I forhold til ønsket om en tidligere ikrafttræden for selvstændige afgørelser om årsløn, er Beskæftigelsesministeriet enig i, at en fremrykket mulighed for at træffe selvstændige afgørelser om årsløn er hensigtsmæssig i forhold til sager, hvor AES skal træffe afgørelse om uddannelsesgodtgørelse hurtigt efter lovens ikrafttræden. Beskæftigelsesministeriet har derfor tilrettet ikrafttrædelsesbestemmelsen således, at der bliver mulighed herfor i sager vedrørende uddannelsesgodtgørelse.

Beskæftigelsesministeriet er endvidere enig i, at det er nødvendigt at medtage tidlige lovgivning i det omfang ændringerne i lovforslaget skal få virkning ved be-handling af sager efter tidligere lovgivning. Beskæftigelsesministeriet har derfor præciseret i bemærkningerne, at lovforslagets § 1, nr. 16, om aldersbetinget ned-sættelse af godtgørelsen for varigt mén også omfatter afgørelser efter den før 1. januar 2004 gældende lov om sikring mod følger af arbejdsskade. I forhold til ikraft-træden af lovforslagets § 1, nr. 33 og 34, om ændret kapitaliseringstidspunkt, har Beskæftigelsesministeriet på baggrund af bemærkningerne indsat et nyt stk. 8 i ikrafttrædelsesbestemmelsen i § 9, hvorefter bestemmelserne i lovforslagets § 1, nr. 33 og 34, også finder anvendelse ved behandling af sager efter tidligere lovgivning efter lovens ikrafttræden.

Beskæftigelsesministeriet bemærker, at reglerne for medvirken til sagsoplysning, jf. lovforslagets § 1, nr. 41 og 57-59, omhandler nye regler for straf. Af hensyn til de berørte parterets retssikkerhed kan der ikke indføres straffebestemmelser bagudret-tet, og reglerne skal derfor først træde i kraft for arbejdsulykker, der indtræder 1. juli 2024 eller senere, og for erhvervs sygdomme, der anmeldes den 1. juli 2024 el-ler senere.

I forhold til forslaget om senere ikrafttrædelse, bemærker Beskæftigelsesministe-riet, at lovforslagets § 1, nr. 36, omhandler generelle regler om muligheden for at få godtgjort erstatning og godtgørelse fra arbejdsulykkesforsikrings selskabet eller Arbejdsmarkedets Erhvervs sikring, i de tilfælde hvor den erstatningsansvarlige skadevolder, dennes ansvarsforsikrings selskab eller et forsikrings selskab, hvori der er tegnet voldsskade forsikring efter § 49 a, har dækket godtgørelse, erstatning m.v. Denne bestemmelse skal derfor træde i kraft hurtigst muligt, som er den 1. juli 2024. § 1, nr. 37, omhandler derimod voldsskade forsikringen, som efter den politi-ske aftale først skal træde i kraft 1. januar 2025. Derfor har § 1, nr. 36 og 37 for-skellige ikrafttrædelsestidspunkter, og forslaget fører ikke til ændringer i lovforsla-get.